

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

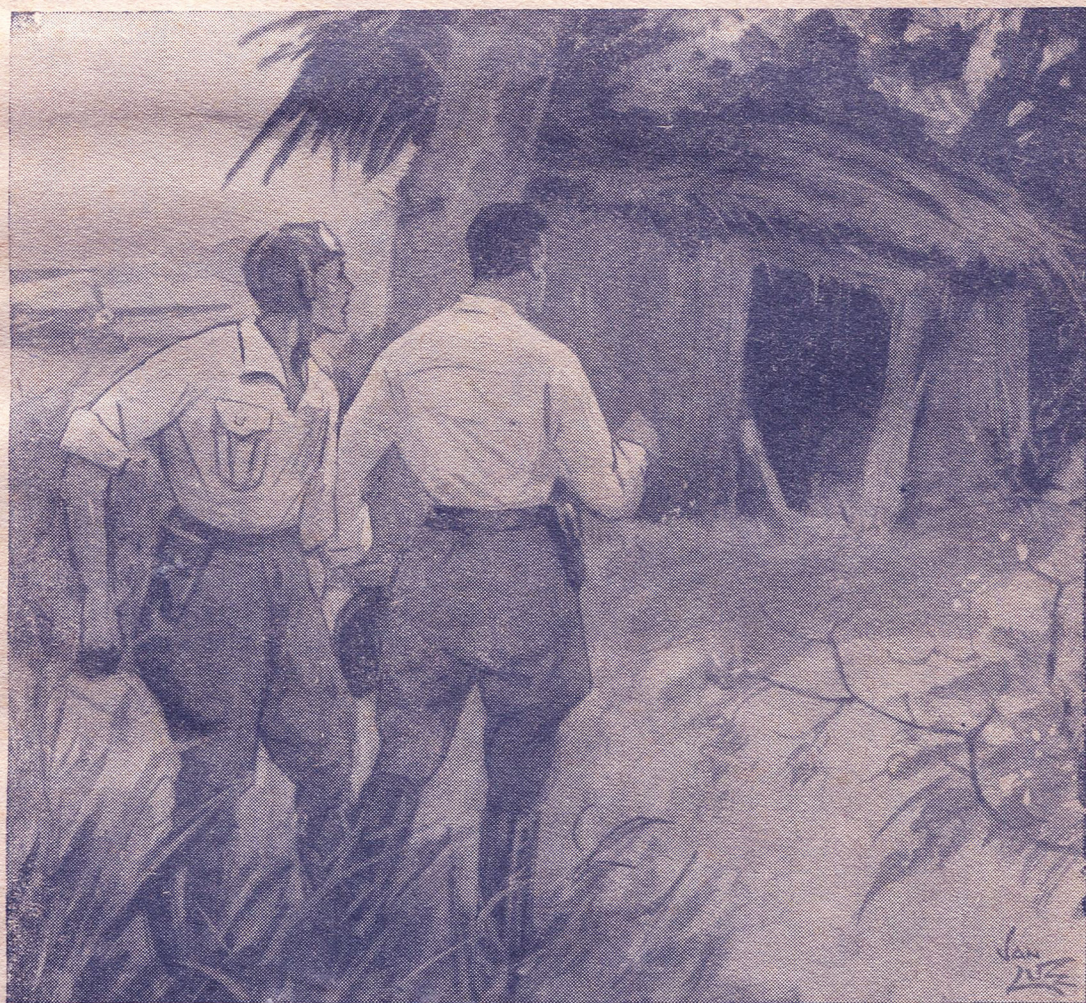
Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

EEN INBRAAK MET GEVOLGEN

15 cent.

Toen zij op een tamelijk groote weide landden en naar de hut snelden,
vonden zij deze verlaten!

No. 1338.

NIEUWE SERIE

EEN INBRAAK MET GEVOLGEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN NIEUW LID VAN DE LONDENSCH SOCIETY.

Op het tennisveld, dat zich achter de buitenplaats van Gravin Shaftesbury uitstreckte, ging het vroolijk en levendig toe.

Een aantal in het wit gekleede jongelui, rondom het speelveld geschaard volgden met groote aandacht de verrichtingen van twee jonge meisjes en twee jonge heeren, die zich vol vuur aan het tennisspel overgaven.

Ofschoon het eigenlijke seizoen nog niet begonnen was, hadden al deze jongelieden gaarne gevolg gegeven aan de uitnoodiging van de gravin, die bekend stond als een voortreffelijke gastvrouw, terwijl haar buitenplaats, dicht bij Londen gelegen, als een der schoonste van het graafschap bekend stond.

Het park dat zich rondom het kasteel uitstreckte was verscheidene honderden bunders groot.

Het bevatte tal van zware, eeuwenoude boomen, onder welks lommer een heerlijke frissche schaduw te vinden was.

Talrijke vischvijvers, zoo groot, dat men er met bootjes op kon varen, bevonden zich hier en daar in het park, dat tevens de woonplaats was van een groot aantal herten.

Bij het landgoed behoorde een groot jachtterrein dat zeer geliefd was bij de rijke en adellijke Londenaars, die er in den herfst gaarne kwamen jagen.

De gastvrouw zelf, een eerwaardige oude dame met zilverwit haar, bewoog zich te midden van haar gasten en haar nog kaarsrechte gestalte werd nu eens hier, dan weer daar gezien.

Al spoedig was zij omgeven door een ganschen zwerm jonge meisjes.

Op het tennisveld was de partij uit, De jongelieden legden hun raketten weg stroopten hunne mouwen neder en schoten hun lange witte overjassen aan.

Langzamerhand trok de schaar babbelende en lachende gasten naar het groote terras, dat zich voor het kasteel uitstreckte.

Daar hadden intusschen een half dozijn bedienden op rieten tafeltjes thee en gebak klaar gezet.

Op het oogenblik dat gravin Shaftesbury het terras wilde betreden trad een oude bediende eerbiedig op haar toe en sprak eenige woorden.

Het gelaat van de gravin, dat eerst op het hooren van zijn woorden een eenigszins verwonderde uitdrukking had vertoond, verhelderde spoedig weder en zij volgde den bediende, na zich bij haar gasten met eenige woorden te hebben verontschuldigd.

De gravin liep het breede pad af dat van het terras naar den hoofdingang van het kasteel leidde en trad de prachtige met marmer bevoorde vestibule binnen.

— Waar wacht die heer mij, zeg je, James? vroeg zij zich tot den bediende wendende.

— Ik heb hem in de kleine ontvangkamer gelaten, gravin!

De gravin wierp een blik op het visitekaartje, hetwelk de bediende haar had overhandigd en mompelde:

— Ik heb dien naam nooit gehoord, maar komaan, wij zullen aanstonds wel zien wat hij van mij verlangt.

Gravin Shaftesbury opende de deur van het ontvangsalon, dat op het park uitzag, en trad binnen.

Onmiddellijk stond een jongmensch van ongeveer vijf en twintig jaar op van den stoel, waarop hij tot dusverre had gezeten.

Hij was tamelijk donker en zijn gelaat was niet onknop, ofschoon hij de gewoonte had van tijd tot tijd zenuwachtig met de oogen te knippen.

In tegenstelling met het Engelsche gebruik, was zijn bovenlip met een klein, opwaarts gekruld kneveltje versierd, waaruit men zou kunnen opmaken, dat hij of een vreemdeling moest zijn, of geruimen tijd buitenslands had doorgebracht.

Tegen deze eerste meening pleitte echter zijn voorkomen, dat beslist Engelsch was.

Hij had fijne handen met dunne vingers, die hij vaak in elkaar placht te strengelen, om het volgende oogenblik de handpalmen met een nerveus gebaar tegen elkaar te wrijven.

Hij maakte een diepe buiging voor de gravin en zeide:

— Ik hoop dat gij mij zult willen verontschuldigen, gravin, dat ik de vrijheid heb genomen, mij bij u aan te melden. Van uit dit venster kon ik het vroolijke groepje waarnemen, dat u omringde en ik heb duidelijk bemerkt met welk een leedwezen uwe gasten u lieten gaan. Ik beloof u echter, dat ik u niet langer zal ophouden dan noodzakelijk is.

De gravin wierp een vluchtigen blik op het gelaat van den bezoeker en vervolgens op zijn kleeding, die eenvoudig, maar zeer elegant gesneden was en wees toen zwijgend op een stoel, terwijl zij zelf op de sofa plaats nam.

Daarna wierp zij een blik op het visitekaartje en zeide toen met haar zachte, warme stem:

— Gij zijt Rupert Farquhar?

— Ja, gravin, die ben ik. Mijn visitekaartje vermeldt er echter niet bij, dat ik tevens een neef ben van graaf Montgomery.

— Wat zegt gij daar? riep gravin Shaftesbury uit, terwijl haar oogen vol belangstelling op den jongen man gevestigd waren. Zijt gij een neef van mijn goeden vriend Montgomery?

— Ja mevrouw, een neef — zij het dan ook een verre neef!

— Ik dacht dat hij in het geheel geen familie meer had, hernam de gravin, terwijl zij peinzend voor zich uit keek.

De donkere wenkbrauwen zakten voor een oogenblik over de zwarte oogen heen en het duurde even voor Rupert Farquhar antwoordde:

— Als men mij uitzondert heeft hij die ook inderdaad niet meer, gravin!

— Maar — dan zoudt gij de erfgenaam zijn van zijn onmetelijk vermogen? riep gravin Shaftesbury uit.

Een flauw glimlachje vertoonde zich op het gebruiende gelaat van den bezoeker.

— Het zal u vreemd schijnen, gravin, maar daaraan heb ik eigenlijk nooit zoo zeer gedacht. Gij moet weten, dat ik op kosten van mijn oom deels op een Fransche, deels op een Engel-

sche kostschool ben opgevoed en dat wij elkander gedurende dien tijd zeer weinig gezien hebben. Gij kent de familie-omstandigheden van graaf Montgomery?

— Ik vlei mij, dat ik die in hoofdzaak ken, mijnheer, antwoordde de gravin op ernstigen toon.

— Dan zult gij ook weten, dat hij zijn eenigen zoon lange jaren geleden verloren heeft.

— Ja, dat weet ik, mijnheer, antwoordde de gravin, terwijl zij het grijze hoofd boog en er een smartelijke trek om haar mond verscheen. De arme Philip is bij een schipbreuk om het leven gekomen.

Rupert Farquhar keek voor zich en was in de aanschouwing van een der figuren op het prachtige Smyrna tapijt verzonken.

Toen hief hij het hoofd weder op en zeide:

— Ik behoef er geen geheim van te maken, gravin, dat men mij geruimen tijd onbekend met deze omstandigheid heeft gelaten. Gij begrijpt dus wel, dat ik mij zelf al dien tijd niet als erfgenaam van het groote vermogen van mijn oom heb beschouwd!

— Mag ik u vragen, hoe oud zijt gij mijnheer Farquhar?

— Ik ben juist zes en twintig jaar geworden, gravin.

— Gij zijt toch niet al dien tijd op een kostschool geweest?

Een vluchtig rood steeg in de wangen van den jongen bezoeker op, en zijn zwarte oogen knipperden zenuwachtig toen hij antwoordde:

— Ik heb op mijn twintigste jaar de school te Parijs verlaten!

— En zijt gij daarna niet te Londen geweest om uw oom te bezoeken?

— Slechts éénmaal! antwoordde de jongeman aarzelend.

— En daarna? vroeg de gravin, terwijl zij haar heldere oogen steeds op den bezoeker gevestigd hield.

— Daarna ben ik gaan reizen, antwoordde Rupert Farquhar zacht.

— Ja, zoo doen de jongelui van tegenwoordig, zeide de gravin met een kleinen zucht. Maar nu wilt gij zeker hier in de nabijheid van uw ouden oom blijven? Ik noem hem oud, zoo vervolgde de gravin met een glimlachje, en daar heb ik ongelijk in, want mijn vriend William Montgomery ziet er volstrekt niet uit als een man die voornemens is binnen de eerste twintig jaren dit tranendal te verlaten!

Rupert Farquhar antwoordde niet, maar wreef zijn handpalmen tegen elkaar.

Eindelijk zeide hij:

— Het verheugt mij van harte, te vernemen, dat de gezondheidstoestand van mijn oom zoo goed is, gravin. En wilt gij mij nu veroorloven tot het doel van mijn bezoek te komen?

— Gaarne mijnheer, ofschoon ik thans wel ongeveer kan raden, welken dienst gij van mij verlangt. Ik zal het u maar gemakkelijk maken — gij zijt van de Engelsche toestanden

en personen eenigszins vervreemd en wensch nu dat ik, oude vrouw, u weder in de hoogere kringen zal introduceeren!

Farquhar uitte een vroolijk lachje en antwoordde:

— Gij hebt het uitstekend geraden, gravin, en gij bespaart mij de moeite mijn verzoek te doen. Inderdaad! Mijn oom gaf mij den raad mij tot u te wenden. Hij zelf gaat weinig meer uit zooals gij weet, althans niet buiten Londen, of het moest alleen zijn om het zomerseizoen op zijn eigen landgoed door te brengen. Hij noemde u zijn beste vriendin en meende te mogen verwachten, dat gij den vreemdeling in Jeruzalem wel de behulpzame hand zoudt willen toesteken, om den weg te hervinden in het doolhof onzer hooge aristocratie.

Gravin Shaftesbury stond op, trad op hem toe en stak hem gul de fijne, blanke hand toe.

— Gij zijt mij welkom, mijnheer Farquhar, al ware het slechts omdat gij William Montgomery tot oom hebt! Ik zal u dadelijk voorstellen aan eenige mijner gasten. Weest zoo goed mij te volgen.

De jonge man bekeek eenigszins aarzelend zijn kleederen.

Deze blik ontging de gravin niet.

— Ik begrijp wel, dat gij nu niet gekomen zijt om dadelijk te blijven, zeide zij. Maar gij zult mij een genoegen doen, om eenigen tijd mijn gast te zijn, nadat gij u in Londen op uw gemak hebt gesteld, want ik vermoed, dat gij slechts korten tijd in uw vaderland zijt teruggekeerd!

— Sedert eergisteren, gravin! antwoordde Rupert Farquhar.

— Nu, dan zullen mijn gasten het u zeker niet kwalijk nemen, wanneer ik u in dat costuum voorstel. Wees zoo goed mij te volgen.

De gravin ging Rupert Farquhar voor en opende de deur.

De jonge man wierp een onderzoekenden, haastigen blik door de prachtig gemeubelde vestibule.

Op het terras bleef hij even staan en liet zijn blikken dwalen over het uitgestrekte park en het glinsterende water van de vijvers.

Zijn gelaat was eenigszins bleaker geworden toen hij langzaam eenige treden van het terras afdaalde om zijn gastvrouw te volgen.

Spoedig hadden zij den afstand afgelegd, die hen van de gasten scheidde.

Het vroolijke gesprek verstomde aanstonds en men bekeek met nieuwsgierige blikken den vreemdeling, die met krachtige, vlugge stappen naast gravin Shaftesbury naderde.

Dadelijk begon de voorstelling en de meeste gasten lieten dadelijk hun terughoudendheid varen, toen zij vernamen, dat de jonge man, die hun werd voorgesteld, de erfgenaam was van een der grootste fortuinen van Engeland en van een titel die sedert Jan Zonderland in hoog aanzien stond.

Een van de laatsten die aan den jongen

man werd voorgesteld, was een man van omstreeks veertig jaar, met heldere grijze oogen, die van geest en vernuft tintelden.

Een lenige gespierde gestalte en even grijzend haar.

Zijn fraai Grieksch profiel met den licht gebogen adelaarsneus moest dadelijk de aandacht trekken van iedereen die hem ontmoette.

— Lord William Aberdeen, mijnheer Farquhar! zoo stelde zij de beide heeren aan elkaar voor.

De beide mannen bogen zwijgend en reikten elkander de hand.

— En dit jonge mensch is de intieme vriend van zijne lordschap, Charles Brand, vervolgde gravin Shaftesbury, terwijl zij een jongen man van ongeveer denzelfden leeftijd als de vreemdeling met een vroolijk blozend gelaat, waarin twee helder blauwe oogen schitterden, vriendschappelijk aan het oor trok.

Weer had een plechtstatige buiging plaats en daarmede was de ceremonie afgelopen.

Spoedig werd het gesprek weder algemeen en de gasten hadden aanstonds gelegenheid op te merken dat Rupert Farquhar zeer bereisd en zeer belezen was, over tal van onderwerpen kon medespreken en een scherp, mogelijk zelfs wat cynisch vernuft in zijn gesprekken ten toon spreidde, dat hij echter wist te verbergen achter een nietszeggend glimlachje.

Nadat de thee gebruikt was, begaven de gasten zich weder naar het tennisveld.

Lord William Aberdeen klemde zijn monocle in zijn rechteroog, welke plaats het maar zelden verliet en trad op Rupert Farquhar toe.

— Gij speelt tennis? vroeg hij.

— Ja mylord! En ik geloof dat ik niet tot de slechtste spelers behoor.

— Zoudt gij met burggraaf Portland, eveneens een zeer goed speler, een heerendubbel tegen mij en mijn vriend willen spelen?

— Met het grootste genoegen, mylord! antwoordde Rupert Farquhar.

Maar plotseling bedacht hij zich.

— Wij vergeten iets! riep hij glimlachend uit.

— Wat dan? vroeg lord Aberdeen.

— Dat ik een gewoon wandelcostuum draag en schoenen met spijkers aan heb! antwoordde de jongeman.

— Hoe kon ik zoo dom zijn, hernam lord Aberdeen lachend. Welnu, dan zal ik een ander slachtoffer moeten uitkiezen.

Spoedig was een speler gevonden, die de plaats van Farquhar wilde innemen en aanstonds was het spel in vollen gang.

Vol verbazing keek de pasaangekomene gast naar het spel van zijne lordschap.

Het was hem volmaakt onbegrijpelijk, dat een man van ruim veertig jaren, zulk een vlugheid en zulk een kracht kon ten toon spreiden.

Inderdaad, lord William Aberdeen hanteerde het racket met zooveel gemak, als ware het een Chineesch waiertje geweest.

Slechts zeer weinig ballen ontgingen hem. En met zijn vriend Charles Brand, vormde hij een partij die zoo goed als niet te verslaan was. Toen de partij dan ook uit was waren hun tegenstanders letterlijk in de pan gehakt.

Lachend, als echte Engelsche sportmannen kwamen zij naar hun tegenstanders toe en staken hen met een vroolijk gelaat de hand toe.

— Tegen uw beiden houdt zelfs de Engelsche kampioen het niet uit! mylord, riep Burggraaf Portland. Gij moet bepaald de eeuwige jeugd bezitten, want gij zijt vlugger dan een van ons allen!

— Louter oefening, burggraaf, antwoordde lord William kalm, terwijl hij de mouwen van zijn sporthemd over zijn gespierde armen neersloeg.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES HEEFT EEN PLAN.

Op den avond van denzelfden dag reisden lord William Aberdeen en Charles Brand weder naar Londen terug.

Zij zaten geheel alleen in een coupé eerste klasse.

Nadat zij eenigen tijd gezwegen hadden en van hunne heerlijke sigaretten genoten, begon de jonge man:

— Het was een plezierige dag, Edward! Vindt jij het nu ook niet aangenaam nu en dan eens in de buitenlucht te zijn en je met vroolijke jongelieden te vermaken?

— Ja, het doet mij goed — als het niet te vaak gebeurt, antwoordde de ander. Daar buiten in gezelschap van die snappende lieve jongemeisjes gevoel ik nog het minst mijn dubbele natuur. Daar wil ik wel eens vergeten, dat ik eigenlijk niemand anders ben dan de veelgezochte, diep gehate en toch zoo diep bewonderde, John Raffles, alias Edward Lister!

— Ja, ik kan mij dat voorstellen, hernam Charles Brand, terwijl hij de hand van zijn vriend zocht en die krachtig drukte. In de vrije natuur is de mensch altijd het meest zich zelf, en werpt hij ieder masker van zich!

— Het is maar gelukkig, hernam Raffles op drogen toon, dat ik mij in dat opzicht nog al goed kan inhouden. Ik geloof niet dat wij er veel mede zouden gebaat zijn, als ik het eens in mijn hoofd kreeg midden in eene partij kennis te zeggen: „Goede lieden! De man dien gij hier voor u ziet heeft van lord William Aberdeen niets anders dan den titel en het uiterlijk! Maar in waarheid is hij de gevaarlijke inbreker, naar wien uwe politie, met den braven hoofdinspecteur Baxter aan het hoofd, reeds lange jaren zoekt, tevergeefs evenwel!” Neen beste Charles, dat zou werkelijk niet gaan, geloof ik!

Raffles wierp lachend zijn sigaret in het koperen aschbakje dat aan het portier bevestigd was en vervolgde toen:

— En hoe is je de neef van graaf Montgomery bevalen?

— Heel goed! Zeer begaafd, zeer geestig, een uitnemend taalkenner, en een man die begrip heeft van kunst, zoowel als van paarden, van een mooi schilderij, zoowel als van een goede racegiek.

— Je beschrijving is tamelijk volledig, merkte Raffles glimlachend op. Hij heeft ook op mij een plezierigen indruk gemaakt — behalve zijn oogen, of liever zijn wenkbrauwen!

— Wat is er met zijn wenkbrauwen? vroeg Charles verbaasd.

— Die zijn mij wel wat te beweeglijk! Ik houd niet van menschen met zulke beweeglijke wenkbrauwen. Meestal hebben zij iets te verbergen.

Even zwegen de beide vrienden, toen begon Charles weder:

— Hoe groot zou het vermogen van Montgomery toch wel zijn?

— Beste Charles — hij zelf heeft het nog nooit durven ondernemen, zijn rijkdommen bij elkaar te tellen, antwoordde Raffles glimlachend. Het moet eenvoudig fabelachtig zijn.

— En al dat geld gaat nu aan dien jongen snuiter over, die, wie weet, in welke armoedige omstandigheden heeft geleefd!” riep Charles uit.

— Dat wil zeggen — als graaf William sterft! merkte Raffles op.

— Natuurlijk, dat spreekt vanzelf, zeide Charles. En ik geloof, dat Rupert Farquhar nog heel lang zal kunnen wachten! William Montgomery is van een bij uitstek stevig ras. Al zijn voorouders zijn 75, 80 en eenigen zelfs negentig en vijf en negentig jaar oud geworden. Vertel mij eens, zoo viel hij zich zelf eensklaps in de rede, wat is dat toch voor een geschiedenis met zijn eenigen zoon geweest?

— Daar weet niemand het fijne van, Charles! Maar dit eene staat vast, dat de jonge Philip een jaar of veertien geleden bij een schipbreuk om het leven is gekomen, toen hij op weg naar Engeland was.

— Hij had zijn vader dus verlaten?

— Ja!

— Maar om welke reden dan? Weet je dat niet?

— Neen. Het eenige wat ik weet, is dat hij een diepgaand meeningsverschil met zijn vader heeft gehad en een paar jaar voor de schipbreuk plaats had, het ouderlijk huis voor goed heeft verlaten!

— Weet niemand in de deftige kringen er iets meer van?

— Misschien zijn vriendin gravin Shaftesbury, maar die laat niets los! En William Montgomery zelf kan men er natuurlijk moeilijk naar vragen. Ik heb mij wel laten vertellen, dat hij diep geleden heeft onder den tragischen dood van zijn eenigen zoon.

— Ja, dat kan ik mij wel voorstellen, zeide Charles peinzend. Waarschijnlijk had de oude man al zijn hoop en al zijn verwachting op Philip gesteld.

— En beiden moet hij nu overbrengen op zijn verren neef Rupert Farquhar, dien hij maar zeer weinig gezien heeft, zeide Raffles.

— Hoe komt dat zoo? vroeg Charles.

— Omdat de vader van den jongen man lang geleden een hevigen twist met Graaf Montgomery moet hebben gehad. Daaraan kon de jonge Rupert wel niets doen, maar onwillekeurig heeft ook hij moeten lijden onder den wrok van den ouden graaf.

— Nu, hij kan zich over heel wat heen-zetten! merkte Charles lachend op. Als men eenige millioenen ponden sterling in handen krijgt....

— Als de oude Graaf overleden is! viel Raffles hem onverstaanbaar in de rede.

— Natuurlijk! En waarvan zou Rupert dan nu leven?

— Nu, hij zal wel een toelage van zijn schat-rijken oom krijgen.

Weer zwegen de beide vrienden eenigen tijd. Toen vroeg Charles:

— Ga je den ouden Graaf niet eens spoedig opzoeken?

— Ja, heel spoedig!

— Je kent den ouden man immers?

— Heel vluchtig!

— Misschien zullen wij Rupert Farquhar er wel aantreffen!

— Dat betwijfel ik sterk!

— Hoe dat? vroeg Charles verbaasd.

— Omdat ik mij niet kan voorstellen, dat de jonge man zijn bezoeken in het holste van den nacht aflegt! antwoordde Raffles bedaard.

— Wat wil je zeggen? riep Charles uit, terwijl hij zijn vriend eenigszins verschrikt aankeek.

— Ik wil niets anders zeggen, beste Charles, dan dat Graaf William Montgomery aan de beurt is!

— Hij staat dus op de lijst!

— Ja! Hij bekleedt er zelfs een eereplaats op!

Hoe dom, dat ik het niet bedacht heb! mompelde Charles.

— Je hebt er anders gelegenheid genoeg voor gehad, jongelief! hernam Raffles op drogen toon. Ik zou je raden mijn slachtofferslijstje eens goed te bestudeeren. Wellicht tref je er namen op aan, die je er niet zoo spoedig op had denken te vinden!

— En wanneer zal het zijn? vroeg Charles.

— Ik denk overmorgennacht!

— Ken je het huis?

— Ik zou er geblinddoekt den weg weten te vinden!

— Zijn er veel bedienden?

— Vijf! Waarvan er drie op de zolder-verdieping slapen!

— En de twee anderen?

— Die zouden ons misschien last kunnen veroorzaken! Wij moeten er op rekenen, dat wij het met die oude getrouwen aan den stok krijgen.

— Bewoont de Graaf een groot huis?

— Ja, een heerenhuis bij Regentpark, dus dicht bij ons in de buurt!

Charles dacht even na en vervolgde:

— Heb je alles voor de onderneming al in orde gemaakt?

— Neen, dat niet! Ik ben juist reeds van-avond het vroolijk gezelschap op het landgoed van Gravin Shaftesbury ontvlucht, omdat ik nog een en ander met je in orde heb te maken!

— Maar heeft de Graaf dan zooveel geld in huis, dat het de moeite waard is, hem een nachtelijk bezoek te brengen?

— Gewoonlijk niet, maar overmorgen komen al zijn pachters en dat zijn er niet weinigen, hem hun pachtgelden brengen. Te zamen ongeveer vijf en twintig duizend pond sterling bedragend! De graaf is gewoon die pachtsom pas den volgenden dag naar de bank te brengen, omdat het in zijn familie reeds een eeuwenoud gebruik is, om alle pachters op een gemeenschappelijken maaltijd te noodigen, wanneer zij hun pachtgeld komen brengen.

— Dat heb je prachtig uitgerekend! riep Charles bewonderend uit.

— O, het was slechts een kwestie van vragen! antwoordde Raffles onverschillig. Het is het vervelendste deel van de onderneming, maar het moet toch gedaan worden!

— Gaat Henderson met ons mee?

— Als ik het buiten zijn hulp kan stellen, niet! Je weet, dat ik den braven kerel zoo weinig mogelijk in onze gevaarlijke zaakjes wensch te betrekken, tenminste voor zoover zij ons in aanraking met de politie kunnen brengen.

Het gesprek duurde nog eenigen tijd voort, tot de trein een der Londensche stations binnenstoomde.

Raffles en Charles zochten hun bagage bijeen en verlieten het stationsgebouw.

Voor het trottoir stond een prachtige, blauwe auto.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw.

Het was Henderson, de trouwe dienaar van den Grooten Onbekende.

Het gelaat van den braven kerel glansde van vreugde, toen hij zijn meester terugzag.

— Als ik een opmerking mag maken, Mylord! zeide hij, dan zou het deze zijn, dat de buitenlucht u uitstekend bekomen is!

— Meen je, Henderson? vroeg Raffles vriendelijk.

— Ja, Mylord. Gij zijt geheel gebruind en mijnheer Brand ook.

— Nu, rijdt ons maar gauw naar huis! zeide Raffles. Wij zijn tamelijk hongerig!

Henderson haalde zelf de bagage, die hij zonder eenige inspanning boven op de auto tilde en nam weder achter het stuurwiel plaats.

Spoedig was de villa in Cromwellstreet bereikt, waar de Groote Onbekende zijn geheimzinnige plannen uitbroedde.

De beide vrienden ontteden zich van hun

reistoilet en begaven zich daarna naar de groote bibliotheek, hun geliefkoosde plek, om hun plannen te beramen.

Gaston, de oude kamerbediende van Zijne Lordschap, bracht een klein souper voor hen en spoedig waren de beide vrienden geheel verdiept in het beramen van een dier plannen, die den hoofdinspecteur van Scotland Yard, Baxter en diens rechterhand Sullivan, reeds zoo menigmaal tot wanhoop hadden gebracht.

HOOFDSTUK III.

DE INBRAAK.

Twee dagen later, omstreeks middernacht, verlieten twee heeren in avondcostuum, het hoofd met den hoogen hoed gedekt, de kleine deur in den zijmuur van het park, dat zich achter de villa in de Cromwellstreet uitstreckte.

Deze deur kwam uit in een zijstraat, waarin het overdag zelfs zoo stil was, dat er in vele uren nauwelijks één voorbijganger passeerde.

De beide mannen keken even onderzoekend om zich heen en liepen toen met kalmen tred de zijstraat uit, totdat zij het Regentpark bereikten.

Die beide mannen waren John Raffles en zijn trouwe helper Charles Brand.

Zij hadden zoo langzaam geloopt, dat het bijna één uur was, vóór zij een zeer groot huis naderden, dat aan alle kanten door een prachtig park omgeven was.

De voorzijde van het huis was ongeveer tien meter van de straat verwijderd.

Een tamelijk hoog hek omgaf den tuin aan de voorzijde.

De beide vrienden liepen zonder zich op te houden, het huis voorbij, sloegen een zijstraat in en bereikten zoo de achterzijde van den grooten tuin.

— Iedereen schijnt al naar bed te zijn! fluisterde Charles, terwijl hij op het geheel donkere huis wees.

— O, ja, de oude Graaf gaat nooit later dan om half twaalf naar bed! zeide Raffles. Je begrijpt, dat ik goed naar zijn gewoonten geïnformeerd heb.

De beide vrienden stonden nu aan de achterzijde van een muur van omstreeks drie meter hoog.

Zij bevonden zich in een stille straat, waarin zich zeer weinig voorbijgangers ophielden.

Verborgen achter een zeer zwaren boom haalde Raffles van onder zijn mantel een smalle stalen ladder te voorschijn, die tot ongeveer een tiende van haar lengte ineen geschoven kon worden.

Met een enkelen handgreep had hij het voorwerp uiteengeschoven, hetwelk thans tot bijna aan de bovenzijde van den muur reikte.

Vlug als katten klommen zij één voor één tegen het laddertje op, trokken dit naar zich toe en daalden aan de andere zijde van den muur op dezelfde wijze weder af.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd.

Door een voortdurende oefening op een verborgen plek in zijn eigen park had Raffles in dergelijke klimpartijen zulk een ongelooflijke behendigheid gekregen, dat zijn bewegingen nauwelijks te volgen waren.

De twee vrienden stonden nu achter in den tuin, die bij het heerenhuis behoorde.

Snel liepen zij over het gras naast een der tuinpaden naar de achterzijde van het huis.

Hier bevond zich een tuindeur, welke Raffles met behulp van een zijner wonderlijke instrumenten binnen enkele oogenblikken had geopend.

Zonder zich op te houden, betraden de beide indringers de smalle gang, die naar de dienstvertrekken van het personeel en vervolgens naar de dienstrap geleidde.

Het was doodstil in het prachtige heerenhuis.

Op de eerste verdieping gekomen, stonden Raffles en Charles stil en schoelden zich met hun gummioverschoenen met dikke zolen.

Daarop zetten zij hun onderzoekingsstocht voort.

Zij hadden beiden hun maskers voor gedaan en Raffles liep vooruit met zijn electrische zaklantaarn in de hand, die de gang helder verlichtte.

Hij hield stil voor een groote deur, met fraai bewerkte koperen knoppen.

Even luisterde hij aandachtig.

Daarna zette hij zijn lantaarn op den grond en haalde zijn taschje met inbrekerswerktuigen te voorschijn.

— Is het hier? vroeg Charles op bijna onhoorbaren toon.

— Ja! fluisterde Raffles. Dit is de deur van zijn werkkamer. Boven slaapt hij en op dezelfde verdieping slapen twee zijner bedienden. Wij moeten dus volstrekt geen leven maken, anders zou men ons wel eens den pas

kunnen afsnijden als wij ons terug moeten trekken.

Raffles had intusschen de tasch geopend en probeerde nu één voor één de loopers op het slot van de deur.

Geen der fijne instrumenten scheen echter in staat te zijn het slot te openen.

Verbaasd keek Raffles zijn metgezel aan.

Iets dergelijks was hem nog maar hoogst zelden overkomen, gedurende zijn inbrekers-loopbaan.

— Dat slot moet door den duivel gemaakt zijn, fluisterde hij, terwijl hij zich naar Charles overboog.

Deze bekeek nauwkeurig het slot en glimlachte toen.

— Wat is er? vroeg Raffles. Waarom glimlacht je zoo?

— Omdat je hier tot morgenmiddag zoudt kunnen blijven werken, zonder dat je met die loopers iets verder zoudt komen!

— En waarom dat, als ik vragen mag?

— Omdat er aan de binnenzijde een zware stalen bout dwars over de deur loopt.

Raffles was verontwaardigd.

— Welk een schandelijk wantrouwen! fluisterde hij. Hoe komt een gentleman er toe zijn particuliere vertrekken op zulk een wijze te beschermen. Nu, dan zal er niets anders overschieten, dan het op een andere wijze te probeeren. Er valt niet aan te denken, die zware stalen bout tijdig door te zagen. Geef de zaag maar eens aan Charles!

Charles opende op zijn beurt de lederen tasch, die hij onder zijn mantel verborgen had gedragen.

Hij haalde er een zonderling gevormde cirkel-zaag uit te voorschijn.

Raffles nam het werktuig van hem aan, drukte het staartstuk van de boor tegen zijn schouder en zette de zaag tegen den dunnen rand van het paneel van de deur.

Het volgende oogenblik begon de zaag met buitengewone snelheid te draaien.

Van tijd tot tijd drukte Charles een stuk zeep tegen het blad, zoodat het staal vlug en zoo goed als geruischloos door het hout sneed.

Binnen vijf minuten tijd was een stuk uit het paneel gezaagd van ongeveer vijftig centimeter in het vierkant, dus groot genoeg om de beide mannen door te laten.

Raffles wierp een blik door het geheel duistere vertrek en kroop het eerst door het gat.

Daarop reikte Charles hem de lantaarn, de werktuigen, en volgde hem.

Zoodra zij binnen waren, zetten zij het uitgezaagde paneel zorgvuldig weder in de opening, en nu was het bijna onmogelijk de snede van de papierdunne zaag te zien.

De beide mannen bevonden zich in een groot vertrek.

De drie groote ramen zagen op den achtertuin uit.

Op den vloer lag een zeer dik Perzisch tapijt van zeer hooge waarde.

Aan den muur stonden boekenkasten en alle meubelen bewezen door hun smaakvolle vormen en de kostbaarheid van de gebruikte houtsoorten op den buitengewonen rijkdom van hun bezitter.

Op ongeveer een meter afstand van een der ramen stond een zeer groot schrijfbureau van palissanderhout.

Tegen een der muren was een kleine brandkast neergezet.

Raffles had dit alles met een enkelen blik overzien.

Hij ontdeed zich van zijn regenmantel, legde dezen over een stoel, trok daarna ook zijn sierlijke rok uit, teneinde vrijer te zijn in zijn bewegingen, en begon den arbeid, waaraan hij zich telkens weder met zulk een hartstocht overgaf.

Het eerst wijdde hij zijn aandacht aan de brandkast.

Hoewel zij zeer stevig was, kon zij toch onmogelijk lang weerstand bieden aan de volmaakte instrumenten en het vernuft van den Grooten Onbekende.

Spoedig was de deur van de kast geopend.

Raffles wees er met een zwijgend gebaar naar en Charles zette zich aan het werk om den bruikbaren inhoud in den daartoe medegenomen linnen zak over te brengen.

Terwijl hij dit deed, had Raffles zich naar de schrijftafel begeven, die hij op haar beurt tot onderwerp van zijn belangstellend onderzoek maakte.

Hij kon echter niet nalaten van tijd tot tijd op te houden, teneinde de pracht van het meubel te bewonderen.

Eén voor één opende hij de laden, doorzocht snel de papieren, die er in lagen, wenkte van tijd tot tijd Charles bij zich en duwde in diens opgehouden zak de geldswaardige papieren, die hij hier en daar in de laden vond.

Ook de geheime afdeelingen had Raffles, die voor deze dingen een bijzonder fijnen neus had, spoedig ontdekt.

In een daarvan vond hij een aantal zeer fraaie diamanten, die blijkbaar afkomstig waren van een diadeem, of die in ringen gezet geweest waren.

Hij zocht naar een stuk papier om de fraaie steenen in te bergen.

Daar viel hem een eikenhouten standaard in het oog, die blijkbaar pas gevuld was met enveloppen, in den linkerbovenhoek bedrukt met de initialen en het wapen van Graaf Montgomery.

Raffles trok er een uit, deed er de juweelen in en sloot de enveloppe.

Daarna stak hij het kostbare pakje in den zak.

Hij wierp een blik op zijn horloge en zeide op fluisterenden toon tot zijn metgezel:

— Voortgemaakt, beste jongen! Het wordt tijd, wat wij den aftocht blazen!

— Ik ben tot je dienst! zeide Charles fluis-terend.

Hij sloot den zak, die thans vrij zwaar was, hing hem met behulp van een riem over zijn schouder en wierp zijn regenjas om.

Raffles volgde zijn voorbeeld.

Daarop wierp hij een scherpen blik in het rond, teneinde zich te overtuigen, dat er geen enkel spoor, dat hem zou kunnen verraden, in het vertrek was achtergebleven, zette zijn hoogen hoed weder op en zij bereikten zonder eenig ongeval den tuinmuur.

Met behulp van de stalen ladder klauterden zij weder boven op den muur en lieten zich aan de andere zijde weder zakken.

Opnieuw raadpleegde Raffles zijn horloge.

Een glimlach van voldoening gleed over zijn gelaat.

— Wij hebben ons record met een flink stuk geslagen, Charles! fluisterde hij. De geheele onderneming, van het oogenblik, dat wij hier voor den muur stonden, heeft zes en veertig minuten en twee en vijftig seconden geduurd.

— Bravo! zeide Charles, zachtjes lachend.

De straat was nu zoo goed als geheel verlaten en niemand lette op de beide fijngekleede heeren, die langzaam een sigaret rookend, over het trottoir kuierden, blijkbaar om te genieten van de heerlijke, zachte lentelucht.

Een half uur later bevonden Raffles en Charles zich veilig in de bibliotheek van de villa aan de Cromwellstreet.

HOOFDSTUK IV.

EEN WONDERLIJKE ONTDEKKING.

De beide vrienden hadden zich van hun goed ontdaan en zetten zich nu aan tafel.

De linnen zak, waarin de buit geborgen was, stond tusschen hen in.

Charles wilde hem openen, maar Raffles weerhield hem met een gebaar.

— Zou je zoo goed willen zijn, eerst eens een stevigen groc voor ons beiden klaar te maken, Charles?

Deze hoorde eenigszins verwonderd op.

— Met genoegen! zeide hij. Maar het is anders je gewoonte niet, om op dezen tijd een groc te drinken!

— Dat weet ik wel, maar ik heb zulk een zonderlingen smaak in den mond! Een zeeman zou zeggen — een kinderachtigen smaak! Ik kan mij niet begrijpen, wat het is!

— Nu, dat is gemakkelijk te verhelpen! zeide Charles lachend.

Hij begaf zich naar de eetzaal, opende het buffet en nam er een flesch zeer oude Jamaica rum uit.

Daarna haalde hij een karaf versch water en begaf zich weder naar de bibliotheek, waar hij dadelijk een groc voor zich zelf en zijn vriend gereed maakte.

Dadelijk nam Raffles een begeerigen teug van het vocht en smakte met de lippen.

— Dat doet goed! zeide hij. Ik heb nog zelden zulk een vreemden smaak in mijn mond gehad! Ziezoo, en nu aan het opmaken van de kas!

De zak werd geopend en de inhoud werd op tafel leeggestort.

Charles telde op zijn gemak het goudgeld, terwijl Raffles zich bezig hield met het sorteeren en het aftellen van de bankbiljetten.

Er verstreek omstreeks een kwartier, zonder dat de beide mannen een woord spraken.

— Hoeveel? vroeg Raffles lakoniek, terwijl

hij op de stapeltjes goudgeld wees, die vóór Charles stonden.

— Negen duizend drie en zeventig pond sterling in sovereigns! antwoordde Charles. En jij?

— Ik heb hier zestien duizend pond sterling en nog een kleinigheid in bankpapier. Wij kunnen dus te zamen rekenen op ongeveer vijf en twintig duizend pond sterling. De vangst is dus niet kwaad!

— En daarbij reken je nog niet eens de effecten en de diamanten! riep Charles uit.

— Dat is waar! zeide Raffles, die hebben wij nog vergeten.

Hij stak de hand in den zak, haalde er de enveloppe met de diamanten uit en opende ze.

De prachtige steenen rolden op het tafelblad.

Charles en Raffles bekeken ze met het oog van een kenner.

— Dat is nog eens voor tien duizend pond! meende de jonge man.

— Op zijn minst! hernam Raffles, terwijl hij de diamanten weder in de enveloppe deed. En nu de effecten!

Charles stak zijn hand weder in den linnen zak en haalde er een stapel papieren uit, die hij op het tafelblad vóór zich uitspreidde.

Raffles haalde de helft naar zich toe.

— Wij zullen het werk verdeelen! zeide hij lachend. Maar ruim eerst het goud en de bankbiljetten op.

Charles deed het papier en de goudstukken weder in den nu leegen zak, knoopte dien toe en zette hem naast zich op den grond.

Spoedig waren de beide vrienden in het sorteeren en het berekenen van de waarde der effecten verdiept.

De stilte in het vertrek werd nu door niets verbroken, dan door het geritsel van het gelds-

waardige papier, dat nu zorgvuldig op stapeltjes werd gelegd.

Dit had zoo eenigen tijd geduurd, toen Raffles plotseling een zachten kreet liet hooren.

Charles keek verbaasd op.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg hij, terwijl hij het oog gericht hield op een paar stukken papier, die zijn vriend in de hand hield.

— Misschien iets bijzonders, beste Charles, en misschien iets zonder eenige beteekenis. Ik heb nog niet alles nagekeken. Maar in ieder geval zijn het geen effecten.

— Maar hoe kom je daar dan aan?

— Ik vermoed dat ik bij mijn haast om het schrijfbureau te ledigen deze papieren uit een der geheime vakken heb genomen en ze, zonder te zien wat ik deed, in den linnen zak heb gestopt.

Charles was opgestaan, om de tafel heen-gelopen en keek nu nieuwsgierig over den schouder van zijn vriend naar de papieren, die deze in de hand hield en blijkbaar met de grootste belangstelling beschouwde.

— Wat kan dat wel zijn? vroeg Charles.

— Het papier, dat ik hier in mijn hand houd, is bepaald zeer oud! Zie maar eens naar de vergeelde kleur!

Hij hield Charles het kleine, vierkante stukje papier voor.

— Maar het is beschreven! riep deze uit.

— Dat is het! antwoordde Raffles kalm. Maar, helaas, is een groot gedeelte van het geschrevene verloren gegaan! En weet je, hoe dat gekomen is?

— Ik heb er geen flauw idee van! moest Charles bekennen.

— Omdat de onzichtbare letters en woorden door het zeewater zijn uitgewischt. Zie maar eens naar die zonderling gevormde vlekken van verschillenden tint.

Weer bekeek de jonge man zorgvuldig het papier, dat hem werd voorgehouden.

— Je hebt gelijk! zeide hij toen. De gansche aard van deze vlekken toont, dat dit papier sterk door het zeewater is aangetast.

— Wij moeten het er dus voor houden, dat dit briefje op zee geschreven is. Zooals je ziet, is de taal de onze. In zooverre zouden wij dus geen moeite hebben met de ontcijfering.

Raffles boog zich nogmaals met belangstelling over het papiertje heen en onderzocht het nogmaals nauwkeurig.

Toen nam hij een der andere papieren ter hand en slaakte een ongeduldigen uitroep:

— Wat is er? vroeg Charles.

— Er is, dat ik een ezel ben!

— Van waar die beleediging van je eigen persoon?

— Wel, ik heb hier vlak naast mij een papier, waarop Graaf Montgomery, wie weet na hoeveel jaren van ingespannen studie, heeft neergeschreven, wat hij uit dit document heeft kunnen opmaken. Laat ons eens zien! De graaf heeft opgeschreven, wat hij heeft kunnen uitvinden en telkens een ruimte opengelaten,

waar hij later de woorden van het document hoopte in te vullen, naarmate hij de beteekenis er van ontdekte.

— En wat staat daar? vroeg Charles, wiens nieuwsgierigheid in de hoogste mate opgewekt was.

— Luister! Het eerste woord is blijkbaar de naam van een schip, want het staat tusschen aanhalingsteekens.

— „King Charles.” Als ik mij niet sterk vergis, is dat een schip van de „White Star Line.” Nu, dat kunnen wij later nog wel uitvinden. Zeer waarschijnlijk is dus dit briefje aan boord van de „King Charles” geschreven!

— En verder?

Verder staan er deze woorden:

„.....in nood..... 80 gr. W. L.....

B. lek geslagen uitgezet
lieve vrouw niet meer..... behoeft
ons Vader vergeef mij het verdriet..... wederzien

Raffles keek van het papier op en ontmoette den ernstigen blik van Charles, die nog steeds over hem heengebogen stond.

Toen liet de Groote Onbekende de hand, waarin hij het papier hield, langzaam dalen.

— Wij zijn hier door een toeval in het bezit gekomen van het stuk, waarschijnlijk den laatsten brief, dien de eenige zoon van Graaf Montgomery heeft geschreven, toen hij zich zestien jaar geleden ongeveer naar Engeland wilde begeven om zich weder met zijn vader te verzoenen.

— Ja, Edward — daaraan kan geen twijfel bestaan! zeide Charles. Die ongelukkige jongen!

— En die beklagenswaardige vader! zeide Raffles op ernstigen toon. Ik wilde, dat ik dit niet had medegenomen, beste Charles. En wie weet of ik niet....

— Maar als je eens trachtte de geheele beteekenis van dien brief te ontdekken! zeide Charles.

— Dat ben ik ook half en half voornemens! hernam Raffles. Het blijkt mij uit alles, dat de oude Graaf het onderzoek van het document reeds een paar jaar geleden gestaakt heeft. De inkt van dit briefje is al zeer oud en er zijn sedert lang geen nieuwe woorden aan toegevoegd, en als ik het nu vergelijk met het oorspronkelijke, dan zie ik, dat hij slechts enkele letters en hier en daar een woord heeft gevonden. Om een klein voorbeeld te noemen, is er in dit vergeelde document in het woord „wederzien” geen d en geen r, maar zelfs een scholier zou dat woord hebben kunnen samenstellen uit de overige letters!

— Maar hoe komt het, dat de lengte, waar de schipbreuk plaats had, niet eens is ingevuld? vroeg Charles.

— Dat heeft een even eenvoudige, als vreese-lijke reden, beste jongen. De „King Charles” is indertijd met man en muis vergaan en geen sterveling zou ooit nauwkeurig weten, waar die schipbreuk precies plaats had, al kan men het

dan ook op een tien of twintig zeemijlen na, wel bepalen.

— Hoe zoo?

— Omdat de „King Charles” van een Australische haven, ik meen Sidney, op weg was naar Engeland, en dus Kaap de Goede Hoop moest omvaren! Welnu, als de schipbreuk op 80 graden westerlengte heeft plaats gehad, dan moet het vaartuig zich, tenminste wanneer het door den storm niet zeer aanzienlijk uit den koers is geslagen, op ongeveer 38 graden Z. B. hebben bevonden. Wil je mij eens een atlas aanreiken, Charles?

De jonge man trad op een der groote boekenkasten toe en haalde er een voortreffelijken atlas uit.

Hij sloeg de wereldkaart op en riep uit:

— De schipbreuk moet dan ongeveer ter hoogte van het eiland Nieuw-Amsterdam hebben plaats gehad!

— Ik vermoedde zoo iets! zeide Raffles. Die streken zijn bekend om hun hevige stormen, die er vaak woeden.

Charles wierp weder een blik op het document, dat zijn vriend nog steeds in de hand hield, en zeide:

— Ik maak eruit op, dat de ongelukkige jonge Graaf dit briefje kort vóór den ondergang van het schip geschreven heeft en in een flesch heeft gedaan, welke hij in de haast niet goed gesloten heeft.

— Zoo is het zeker gegaan! bevestigde Raffles.

— Verder denk ik, dat zijn vrouw reeds gestorven was vóór hij zich inscheepte. Maar dan is er tusschen het laatste woord en de onduidelijke onderteekening een groote ruimte, waar hier en daar schemerachtig nog enkele overblijfselen van letters te zien zijn. Wie weet, wat daar voor belangrijks heeft gestaan?

— Ja, wie weet dat? zeide Raffles nadenkend. De hemel weet, wat de jonge Graaf op dit papier aan zijn vader mededeelde. En wie kan zeggen hoeveel nachten de oude man over dit vergeelde stukje papier heengebogen heeft ge-

zeten, en zich de oogen heeft blind getuurd, om het geheim van die bijna uitgewischte letters te ontcijferen!

— En zou het geheel onmogelijk zijn, om dat te doorgronden? vroeg Charles.

— Geheel onmogelijk is het volstrekt niet. Ik geloof, dat ik wel een middel weet, om deze bijna uitgewischte letters weder op het papier te voorschijn te brengen en in ieder geval ga ik er onmiddellijk proefnemingen mede doen.

De Groote Onbekende steunde het hoofd in de handen en dacht ernstig na.

Eindelijk hief hij het weder op en zeide:

— Wij zullen ons nu maar ter ruste be-geven, beste jongen. Maar morgen begin ik onmiddellijk met mijn poging, om dezen laatsten brief van Philip Montgomery weder samen te stellen.

Hij stond op, streek zich met de hand over het voorhoofd en wandelde eenige keeren het vertrek op en neder.

Charles volgde hem met de oogen.

— Ik geloof, dat je je die zaak wat al te sterk aantrekt, beste Edward! zeide hij op deelnemenden toon. Je ziet er waarlijk bleek van!

— Ik geloof niet, dat die bleekheid moet worden toegeschreven aan de ontdekking van dit papiertje! zeide Raffles glimlachend. Maar de waarheid is, dat ik mij niet erg wel gevoel!

— Dan zou ik maar spoedig gaan slapen en goed uitrusten! zeide Charles, terwijl hij zijn hand op den schouder van zijn vriend legde.

— Je hebt gelijk! Morgen kunnen wij met frisschen moed aan het werk gaan.

Raffles trad op de tafel toe, vouwde de beide briefjes met de grootste zorgvuldigheid op, en sloot ze in een geheime lade van het massieve schrijfbureau, dat tusschen de beide ramen stond.

De zak met den buit werd naar den geheimen kelder onder de villa gebracht en vervolgens begaven de beide vrienden zich naar hun slaapkamer, om zich door een gezonden slaap te herstellen van de inspanning en de emotie van dien avond.

HOOFDSTUK V.

EEN ADVERTENTIE.

Den volgenden dag was Raffles reeds weder tijdig wakker.

Hij wreef zich de oogen uit en keek zijn prachtig ingericht slaapvertrek in het rond.

Hij rekte zich uit en geeuwde.

— Welk een zonderling, vermoeid gevoel heb ik toch! mompelde hij in zich zelf. Gisteravond was het erger, maar ik had gedacht dat een nacht goed slapen mij wel weder geheel op de been zou brengen. En die eigenaardige smaak in mijn mond is ook nog steeds niet verdwenen.

Hij nam zijn dagelijksch bad, kleedde zich aan en begaf zich naar de eetzaal.

Charles wachtte hem reeds met de ochtendbladen op het tafelblad naast zich.

Zoodra hij binnentrad, stond Charles op en trad hem tegemoet.

— Hoe gevoel je je nu? vroeg hij.

— Iets beter dan gisteravond, maar het is nog steeds niet wat het wezen moet! antwoordde Raffles. Ik ben vannacht eenige malen wakker geweest, wat mij anders nooit overkomt. Ik baadde in zweet en had een brandende dorst, dien ik echter zoo voorzichtig ben geweest, met slechts enkele druppels water te lesschen.

— Maar zou je dan geen dokter consulteren?

vroeg Charles, die nu werkelijk ongerust werd.

— Waar denk je aan? riep Raffles lachend uit. Zoo erg is het niet!

Charles schudde afkeurend het hoofd en nam weder aan tafel plaats.

— Staat de kritiek reeds in de ochtendbladen? vroeg Raffles opgewekt.

— Ja, de „Times”, de „Daily Mail”, en vooral de „Daily Chronicle” heeft een lang artikel over onze onderneming van gisteren.

— En hebben wij nog al een goede pers? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij aan de welvoorzien ontbijttafel plaats nam.

— Een uitstekende pers! De politie staat voor een raadsel, en beweert, dat de inbrekers over fabelachtige knapheid en ondernemingsgeest beschikt hebben.

— Zoo mag ik het hooren! riep Raffles uit. En hoe denkt de politie er over — ik meen, heeft zij eenig denkbeeld wie de daders kunnen zijn?

— Niet het flauwste! Ieder spoor ontbreekt, zoo klaagt onze vriend, hoofdinspecteur Baxter, en men vreest zeer, dat deze inbraak wel weder gevoegd zal moeten worden bij de talloos vele, welke de Londensche politie ongestraft heeft moeten laten, daar zij de daders niet kon ontdekken.

— En hoe vonden zij mijn paneeltje? vroeg Raffles, terwijl hij zijn schitterende oogen op Charles vestigde.

— Daarover raakte Baxter, die het eerst er bij gehaald was, niet uitgepraat! antwoordde Charles lachend. Hij kon zich volstrekt niet voorstellen, hoe men dit had durven wagen, terwijl een verdieping hooger de heer des huizes en twee bedienden sliepen.

— Om van den hond niet te spreken! vulde Raffles den zin aan.

— Was er een hond ook? vroeg Charles eenigszins verschrikt. Daar wist ik niets van!

— Ik heb je niets gezegd, om je niet onnoodig zenuwachtig te maken, beste jongen! Aan wie is het onderzoek opgedragen?

— Aan Sullivan en voorts aan onze bevallige vijandin Ann Brunt!

— Wel, wel, verschijnt dat lieve meisje weder eens ten tooneele? vroeg Raffles?

— Ja!

— Wil je wel gelooven, zeide Raffles, dat het mij altijd genoegen doet, als men haar op mij afzendt, al is het dan ook onbewust?

— Hoe dat zoo?

— Omdat zij de meest scherpzinnige is van het geheele Londensche detectivecorps! antwoordde Raffles. Zij is een vrouw — en dat zegt alles! Heeft niet reeds Vosmaer gezegd:

O, eeuw'ge eer van Reigersberg,

Eén vrouw is duizend mannen te erg!

En ik hoop maar één ding!

— En dat is? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat ik, als het er ooit toe komt, dat ik gearresteerd moet worden, door hare lieve, kleine handjes in den kraag wordt gevat!

— Goede hemel, je krijgt poëtische neigingen, beste Edward! riep Charles met komischen schrik uit.

De beide vrienden vervolgden levendig hun gesprek, terwijl zij het ontbijt alle eer aandeden, en daarop zeide Raffles, terwijl hij opstond:

— En nu ga ik aanstonds aan het werk! Wil je mij helpen?

— Ik verlang niets liever!

Raffles trad naar het geheime vak toe, waar de papieren waren weggeborgen, en nam deze eruit.

Hij wilde het kastje reeds weder sluiten, toen hem de enveloppe met de diamanten in het oog viel.

Hij nam ook deze er uit en scheen eenige oogenblikken in beraad te staan.

Ten slotte bleven zijn blikken gevestigd op den rand van de enveloppe.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Zijn oogen begonnen op wonderbaarlijke wijze te schitteren, terwijl zijn lippen eenige onverstaanbare woorden prevelden.

Charles keek hem met verbazing aan.

— Wat scheelt er toch aan? riep hij eindelijk uit. Waarom sta je daar met die enveloppe in je hand als wijlen Lot's huisvrouw?

Raffles wendde langzaam het gelaat naar zijn vriend toe en deze schrok bijna bij het zien van de verandering, die er in zijn trekken had plaats gegrepen.

— Scheelt er iets aan, Edward? vroeg hij op zachten toon.

— Neen, mij scheelt niets — maar ik krijg een soort ingaving!

— Mag men weten welke?

— O, zeker! Maar bezie eerst eens deze enveloppe.

Charles trad naderbij.

— Ik bezie haar! zeide hij na eenige oogenblikken. Wat verder?

— Merk je er niets bijzonders aan op?....

— Iets bijzonders? herhaalde Charles verbaasd. Zij is vervaardigd van zeer fraai ivorkleurig papier! Misschien is het formaat een weinig ongewoon.

— Is dat alles? vroeg Raffles, terwijl hij zijn blikken onafgewend op Charles gevestigd hield.

— Ik kan er met den besten wil van de wereld niets anders aan ontdekken! vervolgde Charles.

Raffles scheen even te aarzelen en schoof toen de enveloppe met een haastige beweging weder in het geheime vak dat hij sloot.

Charles was weliswaar zeer teleurgesteld, maar hij was al te zeer gewoon aan deze plotse invallen van zijn vriend, die naderhand altijd een bepaald doel bleken te hebben beoogd.

— Wij zullen de zaak niet overhaasten! zeide Raffles glimlachend. Eerst het eene, dan het ander! Kom mee, Charles!

De beide vrienden verlieten nu de villa door

de achterdeur, die op het park uitkwam.

Zij liep door het park, dat reeds in lentedos prijkte en traden het tuinhuis binnen, onder welks vloer diep onder den grond, zich het geheime laboratorium van den Grooten Onbekende bevond.

Zij hadden dit spoedig bereikt.

Aanstands begon Raffles met zijn proeven.

Zonder zelfs te denken aan het uur van de lunch, werkte hij onverdroten voort.

Met groote voorzichtigheid probeerde hij nu eens dit, dan weder dat middel.

Het was vier uur in den middag, Charles voelde zijn maag reeds danig knagen, toen Raffles plotseling een kreet van blijdschap slaakte.

Haastig kwam de jonge man toeloopen, die juist bezig was in een distilleerkolf een bijtende vloeistof over te halen.

Raffles stond met een reageerbuisje in de hand voor een groote tafel, die met een glazen plaat overdekt was.

— Lukt het? riep Charles verheugd uit.

— Voortreffelijk! antwoordde Raffles. De letters zijn thans duidelijk op het papier verschenen.

Raffles zwaaide zegevierend met het kleine papiertje heen en weer, waarover hij zorgvuldig een waterheldere vloeistof had uitgespreid en het vervolgens boven een spirituslampje had verwarmd.

Charles boog zich over het papier heen.

Inderdaad waren de letters en woorden, die bijna geheel door het zeewater waren uitgewischt, weder te voorschijn gekomen, zij het dan ook niet in hun oorspronkelijke kracht.

— Wat staat er nu? vroeg Charles.

Raffles nam het papier op en las nu zonder eenige moeite:

„Aan boord van de „King Charles.”
Geliefde Vader!

Ons schip verkeert in hoogen nood. In een hevigen storm is het op 80 graden Ooster Lengte en 37 graden Zuider Breedte lek geslagen. Op het oogenblik, dat ik dit schrijf, zijn reeds verscheidene booten uitgezet. Wellicht is deze brief mijn laatste aan U. Mijn lieve vrouw zult gij nooit meer zien! Zij overleed even vóór mijn vertrek! God behoeft ons! En gij, Vader, vergeef mij het verdriet, dat ik U onwillens heb aangedaan.

En ik had zoo gehoopt op ons wederzien! Helaas het schip zinkt reeds sneller! God neme ons in zijne bescherming.

Uw liefhebbende zoon Philippe.”

Een diep stilzwijgen heerschte in het geheime laboratorium, nadat Raffles de voorlezing van dezen tragischen brief beëindigd had.

— Dat is het dus, mompelde Raffles eindelijk op ernstigen toon. Ik begin reeds meer licht te zien. Kom, Charles laten wij weder naar boven gaan.

— Maar zouden die letters niet weder uitgewischt worden? vroeg Charles.

— Dat geloof ik haast niet, maar voor alle zekerheid zullen wij er aanstands een afschrift van maken!

De beide vrienden verlieten haastig het laboratorium.

Zoodra zij weder in de werkkamer van den Grooten Onbekende waren, nam deze een stuk papier en schreef den laatsten brief van Graaf Philippe Montgomery met behulp zijner schrijfmachine over.

Toen sloot hij het origineel zorgvuldig in een geheim vak van zijn schrijftafel.

In diepe gedachten verzonken, begon hij het vertrek op en neder te loopen.

Charles stoorde hem niet, te meer dat zijn eigen hart geheel vervuld was met hetgeen hij zooeven vernomen had.

Bijna een half uur verliep, voordat Raffles opnieuw het woord nam.

— Geloof jij, zoo richtte hij zich tot zijn vriend, dat wij binnen acht dagen met behulp van de „Duivel der Lucht” heen en weder naar het eiland Nieuw Amsterdam zouden kunnen vliegen?

Charles keek zijn vriend met groote oogen aan.

— Onmogelijk is het niet! antwoordde hij aarzelend, tenminste, wanneer wij niet onderweg in zee vallen. Maar vergeet niet, dat de afstand zeer veel grooter is dan van Engeland naar Amerika.

— Natuurlijk! Maar wij kunnen voor een groot gedeelte over het vasteland van Afrika heen vliegen en achtereenvolgens de Prins Edward eilanden en de Crozet-eilanden tot steunpunt nemen!

— Het is en blijft een uiterst gevaarlijke onderneming, hernam Charles op bedenkelijken toon. Er valt natuurlijk niet aan te denken, dat wij in het hartje van Afrika een averij aan de machine zouden kunnen herstellen.

— Daarom zou ik dan ook zoo verstandig zijn, zooveel mogelijk de kust te volgen, zeide Raffles. Ik wil dwars over Frankrijk en Sicilië vliegen, vervolgens over Tunis, Tripolis, Caïro, Aden, Mombas, Sanzibar, Port Natal, om vervolgens recht door naar de Prins Edward-eilanden te stevenen. Weliswaar maak ik dan een tamelijk grooten omweg, maar het is veilig!

— Mag ik een opmerking maken, vroeg Charles.

— Laat eens hooren! zeide Raffles.

— Ik zou je willen aanraden van Aden liever over de Admiraliteits-eilanden en de Mascarenen te vliegen. Weliswaar wordt de afstand over den oceaan dan met eenige honderden kilometers vergroot, maar de geheele afstand wordt er door bekort.

Raffles antwoordde niet, maar trad op een kast toe en nam er een atlas uit.

Hij sloeg hem open, raadpleegde de kaart van het oostelijk halfond en zeide toen glimlachend:

— Je aardrijkskundige kennis is meer uitgebreid dan de mijne, beste Charles. Je hebt volkomen gelijk, dat is de aangewezen weg.

— Maar mag ik je de vraag stellen, wat je in 's hemelsnaam op het eiland Nieuw-Amsterdam denkt uit te voeren?

— Ik wil er een onderzoek instellen! Misschien zijn niet alle opvarenden met de „King Charles” ten onder gegaan.

— Maar beste Edward, dan zou er immers naderhand wel eenig bericht in Europa omtrent deze vreeselijke ramp zijn vernomen? Die schipbreukelingen moeten dan toch gelegenheid hebben gehad zich met de buitenwereld in verbinding te stellen.

— Daarin vergis je je, beste Charles, antwoordde Raffles. Nieuw Amsterdam is een onbewoond eiland. Het is van vulcanischen oorsprong en wordt hoofdzakelijk bewoond door zeevogels en schelpdieren. Bovendien bezit het volstrekt geen haven en het zou dus zeer moeilijk zijn voor schepen om er te ankeren.

— Goed, maar het eiland ligt toch in de scheepsroute!

— Dat wil zeggen, dat de schepen die van Australië naar Kaapstad varen dit eiland verscheidene tientallen mijlen aan bakboord laten liggen, als zij uit een noordelijke haven en honderden mijlen aan stuurboord laten liggen, als zij uit een zuidelijke haven van Australië vertrekken.

— Maar — ik heb nog meer tegenwerpingen!

— Zeg maar gerust op!

— De oude graaf Montgomery bezat het document dat in de flesch heeft gezeten. Daarop stond de oosterlengte aangegeven. Het spreekt immers vanzelf, dat iedere zeevaarder aan wie hij dit document toonde — en hij zal er natuurlijk dadelijk mee naar de maatschappij zijn gegaan — tot dezelfde gevolgtrekking is gekomen als wij, namelijk dat de schipbreuk ongeveer ter hoogte van dat ongestuurde eiland heeft moeten plaats vinden.

— Dat is ongetwijfeld zoo! zeide Raffles, terwijl hij nadenkend de hand over het voorhoofd streek. En ik meen mij zelfs flauw te herinneren, dat er inderdaad toen een onderzoek heeft plaats gehad. Zonder resultaat evenwel.

— Welnu dan? riep Charles uit. Denk jij dan alleen met mij iets te zullen ontdekken wat de bemanning van een goed uitgerust schip niet eens heeft kunnen vinden?

— Misschien wel! zeide Raffles lakoniek. In ieder geval zullen wij den tocht ondernemen.

Charles haalde onmerkbaar de schouders op.

Hij begreep zeer goed, dat zijn vriend zich dit voornemen vast in het hoofd had gezet en dat het dus volmaakt nutteloos zou zijn hem tot andere gedachten te brengen.

Raffles klapte den atlas weder dicht, klopte Charles vriendelijk op den schouder en zeide:

— Laat ons nu maar eens gaan dineeren,

al is het nog wat vroeg, mijn jongen. Je zult wel even uitgehongerd zijn als ik!

— Ik kan je verzekeren, dat ik het niet lang meer zou hebben kunnen uithouden! verklaarde Charles lachend.

De beide vrienden wilden de kamer verlaten, toen Gaston binnentrad met de avondbladen.

Raffles gaf den ouden kamerbediende eenige bevelen in verband met het middagmaal en sloeg daarna het nummer van de „Daily Chronicle” open, hetwelk hij in de hand hield.

— Is er al iets gevonden? vroeg Charles nieuwsgierig na eenigen tijd.

— Nog niets! antwoordde Raffles glimlachend. Baxter, Sullivan en Ann Brunt tasten allen in volmaakt duister.

Raffles las verder.

En Charles zag hoe het gelaat van zijn vriend betrok en een strakke uitdrukking verkreeg.

— Er is toch geen gevaar? fluisterde de jonge man beangst.

— Voor ons volstrekt niet! antwoordde Raffles.

— Voor wien dan?

— Voor den ouden graaf! Hij is eenigszins ongesteld geworden.

— Welnu dat behoeft toch nog niet dadelijk gevaarlijk te zijn? riep Charles verbaasd uit. Hij is nog volstrekt niet zoo oud.

— Neen, dat is hij zeker niet, maar toch hoop ik van harte, dat de graaf zeer spoedig van deze, zoogenaamde lichte ongesteldheid geneest!

— Maar van welken aard is die ziekte dan?

— Juist van denzelfden aard als mijn ongesteldheid van gisteren, beste Charles.

Charles slaakte een kreet van verbazing en wilde zijn vriend juist iets vragen, toen deze op zijn beurt een lichten uitroep van verwondering liet hooren.

— Dat had ik ook wel kunnen verwachten! riep hij uit.

— Wat is er nu weer? vroeg Charles. Lees je daar de advertenties?

— Ja! Hier, kom, lees zelf maar!

Raffles gaf Charles het blad over en wees met den vinger op een zeer groote advertentie. De jonge man las het volgende:

„Graaf Montgomery is gisterennacht het slachtoffer geweest van een even schrandere als brutale inbraak. Hij betreurt het gestolen geld, noch de juweelen, maar hij verzoekt den dieven dringend hem een zeker document terug te geven, hetwelk voor hen van geenerlei waarde is, maar dat voor hem de eenige herinnering beteekent aan zijn lieven, te vroeg gestorven zoon, die op vreeselijke wijze om het leven kwam. De ouders kunnen dit stuk zonder eenig gevaar voor zich zelf anoniem aan mijn adres zenden, en zullen daardoor

zeker zijn van de eeuwige dankbaarheid van den ondergeteekende.

GRAAF MONTGOMERY.

Het gezicht van den jongen man was bleek geworden, terwijl hij deze advertentie met gedempte stem overlas.

— Die arme, arme vader! zeide hij zachtjes, terwijl hij zijn oogen vochtig voelde worden.

— Ja, wel een beklagenswaardig vader, zeide Raffles. Kom, Charles, wij mogen geen seconde verloren laten gaan om den graaf het voor hem zoo kostbare stuk terug te zenden.

Haastig liep Raffles weder naar de tafel toe, nam het document weder uit de geheime lade, ging voor de tafel zitten, dacht even na en schreef toen op zijn schrijfmachine vlug een aantal regels op een vel papier.

Hij trok het uit de machine en overhandigde het glimlachend aan Charles.

— Lees eens op! zeide hij.

Charles gehoorzaamde en las:

„Hooggeachte Heer Graaf!

De mannen, die u gisterennacht bezochten, zijn inbrekers, maar tevens gentlemen. Zij sturen u hierbij ingesloten het

voor u zoo waardevolle document terug.

Tevens geven zij u de dringende waarschuwing geen gebruik meer te maken van de enveloppen, die op de schrijftafel staan, werp ze weg, maar bewaar er een tiental van. Zij kunnen te pas komen!

Houd goeden moed! Wij zenden u hierbij het document zooals wij het konden aanvullen. Wellicht is het de voorbode van een beteren tijd.

Uwe onvrijwillige gasten.

Vol verbazing liet Charles de hand zinken, waarin hij het blad papier hield.

— Wat moet dat beteekenen, Edward? vroeg hij. Waarom mag de graaf zijn enveloppen niet meer gebruiken?

— Omdat hij daar zoo ongesteld van is geworden!

— Van die enveloppen? Maar hoe komt dat dan?

— Omdat hij er aan likt! Zooals trouwens iedereen doet die een enveloppe gebruikt — ik ook.

— Maar wat beteekent dat alles? Wat is er dan met die enveloppen?

— Niets anders dan dat de gom vergiftigd is

HOOFDSTUK VI.

OP ONDERZOEK UIT.

Charles had op het hooren van deze woorden een luide kreet geslaakt.

Meen je werkelijk wat je daar zegt? riep hij uit.

— Ik meen het zeker! Ik ben er van overtuigd, dat ik het bij het goede eind heb. Ga eens mede!

Hij bracht Charles naar de bibliotheek en nam de enveloppe uit het geheime vak van de spiegelkast.

— Zie je niets aan de gom? vroeg hij.

— Ik zou zeggen dat de gom iets donkerder is dan het papier, waarop ze is uitgestreken.

— Goed opgemerkt! Dat is nu bij dergelijke zeer fijne enveloppen juist nooit het geval, daar de gom dan is samengesteld uit een zoo goed als kleurloze stof. Maar deze hier is vermengd met een zeer langzaam werkend vergift!

— Afschuwelijk! riep de jonge man uit.

— Ja, wel afschuwelijk! Het werk van een geraffineerd misdadiger, beste Charles.

— Maar hoe weet je dat?

— Wel, eenvoudig omdat ik mijn hersens heb gebruikt. Ik had het veel eerder moeten begrijpen, toen ik mij gisteren zoo onpasselijk gevoelde, maar de zaak is, dat ik het likken aan deze enveloppe toen geheel vergeten was.

— Dus je vermoedt, dat de graaf aan dezelfde ongesteldheid geleden heeft?

— Ik twijfel er niet aan! Al zou hij vanmorgen

niets anders gedaan hebben, dan die advertentie! opmaken en wegzenden dan heeft hij toch minstens één enveloppe moeten gebruiken. Vandaar zijn ongesteldheid!

— En wat gaan wij nu doen? riep Charles, terwijl hij zijn blikken vol spanning op zijn vriend gevestigd hield.

— Allereerst den moordenaar zoeken!

— Heb je eenig idee wie het zijn kan?

— Ik ken hem, zoo goed als ik jou ken!

De jonge man keek Raffles eenigszins onge-loovig aan.

— Je maakt er zeker een grapje mee? vroeg hij.

— Ik denk er geen seconde aan. Grapjes zouden op dit tijdstip al zeer misplaatst zijn. Ik gebruik alleen mijn hersens en die zeggen mij dat die moordaanslag alleen gepleegd kan zijn door een man die bij den dood van den ouden graaf groot belang heeft. Ken jij veel van die lieden?

— Ik ken er maar een! kreet Charles opgewonden.

— En hoe is zijn naam?

— Rupert Farquhar!

— Niemand anders beste Charles. Iemand die den ouden graaf eenvoudig wilde bestelen, zou hem natuurlijk niet langzaam van het leven berooven.

— Maar dan moeten wij dien ellendeling onmiddellijk onschadelijk maken!

— Laat hem voorloopig maar begaan zeide Raffles. De oude graaf zal uit de woorden van mijn briefje wel begrijpen, dat hij zich aan groot gevaar blootstelt als hij mijn raad in den wind slaat.

— Maar wacht eens, zoo viel Raffles zich zelf in de rede. Hij greep het vel papier weder, stak het opnieuw in de schrijfmachine en voegde het volgende postscriptum aan zijn brief toe:

„Praat in uw eigen belang met geen woord tegen uw neef over hetgeen ik hierboven van de briefomslagen zeide. Over eenige dagen zult gij meer van mij hooren!

DE GROOTE ONBEKENDE.

— Zie zoo, zeide hij, terwijl hij het papier opvouwde en het met het document in een witte enveloppe sloot, die geen enkel bijzonder kenmerk had en zooals er in Londen millioenen gebruikt werden.

Het adres werd erop getypt en vervolgens stak Raffles den brief in zijn zak.

— Hoe denk je dat schrijven op zijn plaats van bestemming te brengen? vroeg Charles.

— Ik zal het zelf afgeven.

— Als lord William Aberdeen?

— Neen, als een detective. Maar laat ons nu in 's hemelsnaam eerst iets nuttigen, want mijn maag knort op een onuitstaanbare wijze.

De beide vrienden bewezen het maal alle eer en begaven zich daarop naar de slaapkamer van Raffles, waar deze zich haastig maar met de grootste zorgvuldigheid begon te vermommen.

— Zoek intusschen eens in mijn schrijftafel naar de noodige legitimatiekaarten en insignes, Charles! zoo richtte hij zich tot den jongen man.

Charles ging aan het verzoek voldoen en spoedig was Raffles geheel gereed voor zijn onderneming.

Toen hij voor den spiegel stond om zijn uiterlijk nog voor de laatste maal te inspecteren, wendde hij zich plotseling om en vroeg:

— Herinner ik het mij goed, dat Rupert Farquhar ook in Australië is geweest?

— Ja, daar heeft zijn vader lange jaren met hem gewoond.

— Ei, ei, laat ik dat onthouden! zeide Raffles nadenkend. En nu maak ik dat ik wegkom.

Hij stak Charles de hand toe en drukte die krachtig.

— Moet ik hier op je wachten? vroeg deze.

— Doe dat maar, want ik denk over anderhalf uur terug te zijn!

— Tot ziens dan!

— Tot ziens!

Het volgende oogenblik was Raffles verdwenen.

Hij verliet de villa door de kleine deur in het park, zooals hij placht te doen, wanneer hij niet wilde, dat zijn gangen bespied werden en bevond zich spoedig in de Regentstreet voor het huis van graaf William Montgomery.

Toen hij aanbelde was het reeds geheel donker.

Een bottelier opende hem de deur en week eenigszins onthutst achteruit, toen Raffles zijn politiepenning liet zien.

— Is je meester thuis? vroeg Raffles.

— Neen mijnheer! Hij is zooeven de deur uitgegaan!

— Zijn de bedienden allen thuis? ging Raffles door.

— Allen mijnheer. Maar gij zult toch niet vermoeden.... zeide de bottelier verontwaardigd.

— Maak je niet bezorgd, mijn goede man! stelde de gewaande detective hem gerust. De bedienden gaan allen vrij uit. Maar ik moet hen allen even ondervragen. Het zal geen vijf minuten duren.

— Dat zal gemakkelijk gaan, mijnheer! zeide de bottelier thans weder gerustgesteld. Wees dan zoo goed mij naar het bediendenvertrek te volgen.

Raffles ging den bediende achterna en spoedig stond hij tegenover de vijf bedienden.

— Wie is degene van u, die onlangs een pak enveloppen aannam uit de hand van den drukkersbediende?

Een jonge bediende met rossig haar en niet al te snugger uiterlijk trad naar voren.

— Dat was ik, mijnheer! Mijn naam is Dick Quickfoot!

— In uw naam stel ik minder belang, mijn goede vriend! zeide Raffles. Wees zoo goed mij op het volgende te antwoorden: Is de bediende van den drukker die u deze enveloppen voor uw meester bracht hier slechts éénmaal geweest?

— Neen mijnheer! Tweemaal!

— Ik wist het wel! mompelde Raffles binnensmonds.

Toen vervolgde hij luid:

— Was het den tweeden keer dezelfde man als de eerste maal?

— Neen mijnheer! Maar hij kwam wel van dezelfde drukkerij!

— En wat kwam hij vragen?

Hij moest de enveloppen mee terug hebben, omdat er nog iets aan veranderd moest worden, zooals hij zeide!

— Uitstekend! zeide Raffles. Hoe heet de drukker?

— Johnson, op het Strand, mijnheer!

Raffles noteerde het adres en vervolgde:

— Verliep er geruime tijd tusschen de komst van den eersten en den tweeden bediende?

— Hoogstens een half uur, mijnheer!

— Zoo, zoo, goede vriend, ik dank je zeer voor je inlichting! zeide Raffles, terwijl hij den bediende krachtig op den schouder klopte. Je meester zal bepaald nog plezier van je beleven. Jij bent lang de domste niet.

De bediende kreeg een kleur van plezier op het hooren van deze lofspraak en ging met hooge borst weder naar zijn makkers terug.

Raffles stak het notitie-boekje in zijn zak en haalde daarop den brief met het document uit zijn binnenzak.

Zijn stem had een zonderling plechtigen klank, toen hij zich tot den bottelier wendde en zeide:

— Gij en uwe collega's moet mij eens goed aanzien! Gij ziet hier dezen brief, niet waar? Dien overhandigt gij aan uw meester, zoodra hij thuis komt. Wie zult gij zeggen, heeft u dien brief ter hand gesteld?

— Wel, wie anders dan een detective van Scotland Yard! antwoordde de bottelier verbaasd.

— Juist, een detective van Scotland Yard! herhaalde Raffles, terwijl er een flauwe glimlach om zijn lippen verscheen.

Hij legde den brief in de handen van den bottelier en wendde zich naar de deur.

Daarop liet hij zijn blikken van den een naar den ander dwalen en herhaalde voor de derde maal op afgemeten toon:

— Een detective van Scotland Yard gaf u dien brief!

Het volgende oogenblik had hij het vertrek en even later het huis verlaten.

Hij riep een auto aan en liet zich naar de drukkerij van Johnson aan het Strand brengen.

Het vertoonen van zijn politiepenning verschafte hem spoedig toegang tot het kantoor van den chefdrukker.

Opnieuw haalde Raffles de enveloppe uit zijn zak en hield deze den chef onder den neus.

— Kent gij deze enveloppe? vroeg hij.

— Welzeker! antwoordde de man. Die hebben wij een paar dagen geleden bij graaf Montgomery afgeleverd.

— Is de looper er meer dan eenmaal mee aan het huis van den graaf geweest?

— Wel neen, mijnheer, waarom zou hij? vroeg de chef verbaasd. De bottelier heeft ze aangenomen en daarmee uit!

— De enveloppen waren dus dadelijk goed? Er behoefde niets meer aan veranderd te worden?

De chef keek den vrager aan, alsof hij meende met een gek te doen te hebben.

— Al ons werk is dadelijk goed! zeide hij verontwaardigd. Onze drukkerij is wereldberoemd.

— Prachtig! hernam Raffles onverschillig. Nu nog één vraag: Hebt gij den neef van graaf Montgomery onder uwe klanten?

— Mijnheer Rupert Farquhar? Welzeker, sedert eenige dagen!

— En wist hij van de bestelling van deze enveloppen?

— Ja, dat had ik hem verteld!

Raffles nam vluchtig zijn hoed af, mompelde: „Ik dank u!” en was het volgende oogenblik het kantoor al weder uit.

Zoo snel een huurauto loopen wilde, liet hij zich weder naar de villa terug brengen.

— Wel? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Er valt niet meer aan te twifelen, beste Charles — Rupert Farquhar is de dader! Zijn oom leeft hem zeker te lang naar zijn zin! Maar laat hij oppassen — John Raffles en Charles Brand zullen hem een spaak in het wiel steken.

HOOFDSTUK VII.

OP WEG NAAR HET EILAND NIEUW-AMSTERDAM.

De beide vrienden, die den vorigen avond zeer vroeg naar bed waren gegaan, waren den dag, volgende op deze gebeurtenissen bij het krieken van den morgen reeds uit de veeren.

Het was zelfs nog bijna geheel duister, toen zij, ieder een groot pak over den schouder dragende, en uitgeleide gedaan door den braven Gaston, die ondanks het verbod van zijn meester, toch zoo vroeg was opgestaan, het terras betraden dat naar het park daalde.

Snel richtten zij hun schreden naar een open plek, een soort kleine weide, die door hooge boomen omringd was.

Midden op dit kleine weiland stond de wonderlijke vliegmaschine, die Raffles eenige maanden geleden had samengesteld en wier wonderbaarlijke snelheid haar met recht den naam van den „Duivel der Lucht” deed dragen.

Dichtbij de machine stond Henderson, de chauffeur, die een groot deel van zijn nachtrust had opgeofferd, om de machine in verschillende

gedeelten van uit de geheime werkplaats naar het park te brengen.

— Is alles in orde, Henderson? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ik geloof niet dat er iets vergeten is, Mylord! antwoordde de chauffeur. De cylinders zijn geladen volgens uwe aanwijzingen. De levensmiddelen bevinden zich onder de zitbanken, de dekens en voetkussens zijn ingeladen, evenals de verrekijkers en andere instrumenten.

— Mooi zoo! Wij hebben zelf de wapens medegebracht en nog eenige andere noodzakelijke dingen! zeide Raffles.

Alles werd aan boord van de vliegmaschine geladen en spoedig stapten Raffles en Charles in het zonderling gevormde schuitje, teneinde hun gevaarvolle reis te aanvaarden.

Raffles en Charles drukten den chauffeur, die met een bleek gelaat naast de machine stond, krachtig de hand en daarop haalde de Groote Onbekende, die aan het stuurwiel had plaats

genomen, een glinsterenden hefboom over, waardoor de bladen van de horizontale schroef, die zich aan de machine bevond, met ongehoorde snelheid begonnen te draaien en den „Duivel der Lucht” eerst langzaam en vervolgens hoe langer hoe sneller in een bijna rechte lijn van den grond ophieven.

Binnen enkele seconden bevond de vlieg-machine zich op zes honderd meter boven de villa.

Op dat oogenblik kwam de zon even boven de kim uitzien.

Raffles haalde een tweeden hefboom over, en aanstonds begon de voorste schroef snel rond te wentelen.

Naarmate deze sneller draaide, begon de horizontale schroef in snelheid af te nemen en spoedig schoot de vlieg-machine in verbijsterende vaart schuin het luchtruim in.

Binnen een paar minuten bevond zij zich op een hoogte van duizend meters en zweefde zij boven de buitenwijken van Londen.

Charles wierp Raffles een ernstigen blik toe en zocht zijn hand.

— Dit is nog heel wat anders dan van Londen naar New Foundland en vandaar naar San Francisco vliegen, beste Edward! riep hij hem toe.

Raffles knikte en zeide:

— Het is iets gevaarlijker, omdat wij meer te duchten zullen hebben van de wisselvalligheden van het weder. Het is een groot geluk, dat wij juist in het goede jaargetijde zijn vertrokken. In den herfst of in het vroege voorjaar zou deze onderneming bijna tot de onmogelijkheden behooren.

De vlieg-machine verkreeg nu spoedig zulk een buitengewone snelheid dat het spreken den beiden vrienden bijna onmogelijk werd.

Zij verschoolen zich zooveel mogelijk achter het schut van mica, dat als een soort scherpe boeg voor aan het schuitje was opgesteld en hadden hun oogen door een kunstig bedachten bril beschermd.

Charles wierp een blik op den snelheidsmeter.

Deze wees een snelheid van 525 kilometer aan!

Vijf minuten nadat Londen verlaten was, vloog de „Duivel der Lucht” reeds boven Normandië.

De overtocht over het Kanaal had zoo snel plaats gehad, dat Charles nauwelijks den tijd had gevonden een blik te werpen op de talrijke schepen; niet veel grooter dan notendopjes, die onder het schuitje van de vlieg-machine voorbij gleden.

Om vijf uur in den morgen bevond de vlieg-machine zich boven Parijs en om zeven uur schoot zij op groote hoogte over Marseille heen!

De „Duivel der Lucht” volgde nu bijna voortdurend de westkust van Italië en bereikte in den vroege middag het zuidelijkste punt van Sardinië.

Raffles dacht er echter niet aan te landen,

maar vloog over het breedste gedeelte van de Middellandsche Zee, den steven richtende naar Caïro.

Tevens droeg hij er zorg voor zoo hoog te blijven, dat men hem van de aarde onmogelijk kon zien, hetgeen hem zeer vergemakkelijk werd door de omstandigheid, dat de lucht zeer licht betrokken was.

Charles had intusschen den electrischen oven in orde gemaakt en een stevigen maaltijd bereid.

Hij stuurde, terwijl Raffles at en bleef ook daarna, den blik recht op het compas houdend, het stuurwiel met vaste hand omklemmen.

Een half uur nadat de rotsachtige kust van Sicilië uit het oog was verdwenen, doemde reeds de zandige lage kust van Barka aan den gezichtseinder op.

Zonder eenig ongeval werd de reis over de Middellandsche Zee, die als een diep blauwe, schitterende vlakte onder hen lag, volbracht.

In den middag daalde de machine op eenigen afstand van de Oase van Sinah.

„De Duivel der Lucht” was echter zoo snel uit de bovenste luchtlagen komen neerdalen, dat geen der rondzwervende Arabierenstammen de machine scheen te hebben opgemerkt.

Toen zij het zand der woestijn bereikten, rolde het vliegtuig nog eenige tientallen meters voort en bleef toen onbeweeglijk stilstaan.

Op ongeveer een uur loopens afstand verhieven zich de palmen van de Oase.

Raffles en Charles verlieten beiden het schuitje en begonnen met snelle stappen, ondanks de warmte, op en neder te loopen, teneinde de lenigheid van hunne gewrichten en spieren te herstellen.

Plotseling vroeg Charles:

— Hebben wij wel water aan boord?

— Tien liters uitstekend drinkwater! antwoordde Raffles. Dat zal zeker wel voldoende zijn, daar wij bovendien ook wijn en bier aan boord hebben.

— Zouden wij, indien het noodig was, onzen voorraad in de Oase kunnen aanvullen?

— Dat zouden wij zeker antwoordde Raffles. Maar ik kan er met den besten wil van de wereld het nut niet van inzien. Bedenk, dat wij op verschillende punten, vóór wij de kust verlaten, onzen voorraad drinkwater kunnen aanvullen.

Een half uur bleven de beide vrienden rondloopen en daarna wijdden zij hunne zorgen aan de deelen der machine, die echter niet het minste of geringste geleden bleken te hebben.

— Ik wist het wel! zeide Raffles, met een lachje van voldoening op het gelaat. De cylinders zijn pas geladen en ik zou, als het noodig was, wel twee weken in de lucht kunnen blijven.

— Het is ongelooflijk, mompelde Charles.

Nadat zij zich overtuigd hadden, dat alles in de beste orde was, begaven de beide vrienden zich weder aan boord aan de vlieg-machine.

Juist op dat oogenblik kwam van den kant der Oase een troep ruiters in vliegende vaart naderbij.

— Wij hebben geen oogenblik te vroeg gehandeld! zeide Raffles, terwijl hij met uitgestreken vinger naar de snel naderende Arabieren wees.

— Zijn die lieden dan gevaarlijk? vroeg Charles.

— Nu het is in ieder geval beter hen uit den weg te gaan, als men niet in de meerderheid is! antwoordde Raffles. Zij zijn alles behalve te vertrouwen.

Hij haalde den hefboom over, die de voorste schroef in beweging bracht, en onmiddellijk stootte de vliegmachine in pijlsnelle vaart over het woestijnzand en verhief zich in de lucht.

Spoedig was de troep ruiters weggesmolten tot een bijna onmerkbaar wit wolkje, dat ternauwernood afstak tegen het woestijnzand.

Binnen enkele minuten had de „Duivel der Lucht” weder de verbazende snelheid van bijna 550 kilometer per uur bereikt.

Raffles stuurde thans de machine in bijna pal zuidelijke richting en des avonds vloog zij bij Assuan over den Nijl.

De duisternis begon snel te vallen, maar de hemel bleef niettemin zoo helder blauw, dat Raffles het volstrekt niet noodig achtte het zoeklicht van de machine in werking te brengen.

Te middernacht vloog de „Duivel der Lucht” zeer dicht bij den oever van de Roode Zee over het gebergte van Abessinië, ten Oosten van Kassala.

Op dat oogenblik boog Raffles zich naar zijn metgezel over en zeide:

— Het is tijd om nachtrust te gaan nemen, beste jongen! Ga jij maar het eerst slapen, ik zal je om vijf uur in den morgen wekken. Heb je aan vijf uren slaap genoeg?

— Meer dan genoeg! Het is eigenlijk zonde, zich iets van het heerlijk schouwspel te laten ontgaan, dat is waarschijnlijk niet zoo spoedig nog eens te genieten.

— Dat vrees ik ook, mijn jongen! antwoordde Raffles.

Charles drukte de hand van zijn metgezel en bracht een kleinen hefboom in beweging, waardoor de leuning van zijn zetel achteroverklapte en zich een soort rustbed vormde, waarop hij zijn leden gemakkelijk kon uitstreken.

Hij trok een deken over zich heen en was spoedig in diepe rust verzonken.

En zonder ophouden zette de „Duivel der Lucht” zijn snellen tocht door het donker zuur van den Afrikaanschen nachthemel voort.

Achtereenvolgens vloog hij in pijlsnelle vaart over Adua Assab en Zeila, welke stad aan de kust van de Golf van Aden is gelegen.

De zon was reeds opgegaan, toen de vliegmachine zich boven deze stad bevond, op een hoogte van ruim drie duizend meter.

Dit was de laatste bewoonbare plaats, naar Westersche begrippen, want nu begaf de vliegmachine zich stoutmoedig boven het gebied

van het Somaliland, dat door woeste stammen bewoond wordt en waar een noodlanding den beiden reizigers noodlottig zou kunnen worden.

Er deed zich echter volstrekt niets bijzonders voor.

Juist om vijf uur in den morgen, toen de zon reeds stralend en brandend aan den hemel stond, wekte Raffles zijn metgezel.

Charles richtte zich op en wreef zich de oogen uit.

Hij slaakte een kreet van verwondering en vreugde.

De vliegmachine naderde juist de kuststad Makdeschl en voor het oog van den jongen man breidde zich onafzienbaar de Indische Oceaan uit.

— Wat is dat schoon! riep hij vol ontroering uit.

— Niet waar? vroeg Raffles, op wiens gelaat diepe ernst te lezen viel. Men zou ten eeuwigen dage zoo willen rondvliegen, los van al het aardsche, om slechts te genieten van den heerlijken aanblik, dien de natuur, voor zoover zij niet door de menschen bedorven is, ons oplevert.

Geruimen tijd bleven de beide vrienden ontroerd naar dit schoone schouwspel staren.

De vliegmachine was gedurende den nacht tot iets minder dan zes honderd meter gedaald en duidelijk waren hier en daar de masten en schoorsteenen van schepen op de donkerblauwe golven van den oceaan te bespeuren.

Maar Charles ontrukte zich aan den invloed van het heerlijk tafereel en riep uit:

— Ik vergeet geheel, dat jij nog moet slapen!

— Ja, ik zal eenige uren rust nemen! zeide Raffles. Maar gebruik eerst een ontbijt, want de nachtrust zal je eetlust geprikkeld hebben.

Charles vergenoegde zich met eenige plakken chocolade, een kroes melk en eenige bananen, en nam daarop het stuurwiel van Raffles over, die op zijn beurt zijn zetel in een rustbed veranderde.

— Hoe moet ik sturen? vroeg de jonge man.

— Houdt op het compas steeds eenige streken zuidoostelijk aan! Wij moeten nu het eerst de Admiraliteits-eilanden bereiken.

— Wanneer kunnen wij daar zijn?

Raffles wierp een blik op zijn horloge, dat om z'n pols bevestigd was, en antwoordde:

— Het is nu kwartier over zes! Wanneer wij met deze snelheid blijven doorvliegen, kun je om half tien de Admiraliteits-eilanden aan den gezichtseinder zien opdoemen. Waarschuw mij, als het zoover is.

Met deze woorden liet hij zich achterover vallen en eenige seconden later bewees zijn regelde ademhaling, dat de slaap zijn rechten had laten gelden.

Charles liet de machine eenigszins stijgen en hield het compas nauwkeurig in het oog.

Het was buitengewoon warm, maar in de hooge luchtlagen en bij de snelle vaart, gevoelde hij daar weinig van.

Om half tien slaakte hij een lichten kreet van voldoening — aan den horizon ontwaardde hij eenige zwarte punten, die snel in grootte toenamen.

Het waren de Admiraliteits-eilanden.

Hij schudde Raffles wakker, die aanstonds het bestek opnam en Charles goedkeurend op den schouder klopte.

— Je hebt goed gestuurd, beste jongen, bijna in een rechte lijn. Over een kwartier zullen wij kunnen landen.

— Wij gaan dus dalen? vroeg Charles.

— Ja, want wij mogen vooral het goed gebruik van onze spieren en ledematen niet verliezen.

— Maar is dat niet gevaarlijk?

— Niet bijzonder! De Admiraliteits-eilanden worden door een goedigen volkssam bewoond die voor een deel reeds verengelscht is.

— Maar zijn daar geen Engelsche ambtenaren?

— Ongetwijfeld. Maar slechts op het voor-naamste eiland. Wij zullen echter landen op een der kleinste eilandjes van de groep, dat het meest zuidelijk is gelegen.

De machine vloog voort, terwijl Raffles zich versterkte met een eenvoudig ontbijt.

Twintig minuten later streek de zonderlinge vogel neer op een tamelijk uitgestrekte grasvlakte van een der kleinste eilanden van de groep, dat geheel onbewoond scheen te zijn.

Weer stegen de beide vrienden uit en hadden door eenige gymnastische oefeningen en een flinke wandeling, waarbij zij echter de machine geen oogenblik uit het oog verloren, de lenigheid hunner ledematen spoedig hersteld.

Om half elf stegen zij weder op, na den water-voorraad te hebben aangevuld uit een kristalheldere beek.

Raffles nam het stuurwiel weder ter hand.

— Waar gaan wij nu heen? vroeg Charles.

— Eerst naar de Mascarenen en vandaar recht naar het eiland Nieuw-Amsterdam!

— Bevinden zich nog eilanden tusschen die groep en het doel van onze reis?

— Geen enkel!

— Hoever is de afstand?

— Bijna twee duizend kilometer!

— Zoodat het waarschijnlijk niet zeer goed met ons zou afloopen, als ons tijdens den overtocht een ongeluk overkwam?

— Inderdaad — ik vrees, dat er dan een einde zou gekomen zijn aan onze belangwekkende loopbaan, beste Charles! antwoordde Raffles koel.

Charles zweeg.

Hij begreep zeer goed, dat zelfs de grootste gevaren zijn meester niet zouden afhouden van het volbrengen van zijn plan.

De „Duivel der Lucht” verhief zich opnieuw

in de lucht en zette koers naar de Mascarenen, die omstreeks drie uur in den middag werden bereikt.

— Zouden wij niet landen? vroeg Charles.

— Neen! antwoordde Raffles kortaf.

Hij klemde de lippen opeen en zijn grijze oogen geleken thans meer dan ooit op die van een adelaar.

— Wij moeten nog vóór het vallen van den nacht Nieuw-Amsterdam bereikt hebben.

Raffles dreef de snelheid van de machine tot het uiterste op, die thans met een gierend gefluit door de lucht suisde.

Alles aan het toestel scheen te trillen.

Ieder oogenblik vreesde Charles, dat er het een of ander zou breken.

Maar het vliegtuig was zoo voortreffelijk samengesteld, dat het weerstand bood zelfs aan deze ontzettende snelheid, die niet ver van de zeshonderd kilometer per uur verwijderd was.

De avond viel, maar met onverminderde snelheid stormde de vliegmachine voort.

Spreeken was onder deze omstandigheden volstrekt onmogelijk.

Zoodanig waren hunne krachten en hunne zenuwen in beslag genomen, dat de beide vrienden elkander om het uur aan het stuurwiel moesten aflossen.

Om negen uur in den avond raadpleegde Raffles de helder verlichte kaart van den Indischen Oceaan, die aan de voorzijde van het schuitje was bevestigd.

Plotseling straalde een daghelder licht van onder de vliegmachine uit, en verlichte diep onder den „Duivel der Lucht” de donkere golven van den Indischen Oceaan.

Raffles draaide het zoeklicht, dat hij thans in werking had gesteld, zoodanig, dat het de ruimte vóór de machine verlichtte.

Charles slaakte een kreet en wees in de verte.

— Land! brulde hij.

Inderdaad, aan den horizon werd een lage kust duidelijk zichtbaar.

Raffles temperde onmiddellijk aanzienlijk de vaart en riep Charles in het oor:

— Het had weinig gescheeld, of wij hadden er overheen gevlogen.

Binnen een kwartier was de afstand zoodanig verminderd, dat de omtrekken van het geheele eiland duidelijk zichtbaar werden.

In groote spiralen begon de „Duivel der Lucht” neder te dalen, en even voor midernacht streek de machine sierlijk als een zwaluw op een dorre zandvlakte dicht bij de rotsachtige kust neer, die door de golven van den oceaan gebeukt werd.

De beide vrienden stegen uit en wierpen zich in elkanders armen.

HOOFDSTUK VIII.

VERWIKKELINGEN.

Zij haalden snel eenige dekens, het spirituskooktoestel en wat levensmiddelen van boord, en gebruikten een stevigen maaltijd.

Daarna wandelden zij eenigen tijd op en neder en vlijden zich daarna op het zand uit, beschut door de vleugels van hun trouwe machine.

Toen zij wakker werden stond de zon reeds hoog aan den hemel.

— En laat ons nu onmiddellijk ons onderzoek beginnen! zeide Raffles.

— Hoe denk je dat te doen?

— Wel, allereerst met behulp van onze machine.

Toen Charles zijn vriend vragend aankeek, vervolgde deze:

— Wij zullen op zeer geringe hoogte een dozijn keeren om het eiland, dat zeer klein is, heenvliegen. Wanneer het bewoond is door ongelukkige schipbreukelingen, moeten zij ons stellig zien en naar de plaats ijlen, waar wij landen.

— Dat is goed bedacht! riep Charles uit.

De beide vrienden stapten in de machine, die spoedig als een pijl in de lucht schoot.

Toen zij een hoogte van omstreeks drie honderd meter had bereikt, liet Raffles haar een aantal malen om het eiland vliegen, dat inderdaad zeer klein was, en op die hoogte geheel te overzien.

Het was dor en kaal en plantengroei viel er bijna niet te bespeuren, op eenige kleine boschjes na.

Na bijna een uur in de lucht te zijn gebleven, daalde de „Duivel der Lucht” weder op de strook zand bij de kust.

Een half uur wachtten de vrienden vol spanning in een diep zwijgen verzonken.

Maar niets kwam opdagen.

De stilte werd alleen verbroken door het krassen van ontelbare scharen zee-arenden, die blijkbaar vertoerd waren over de komst dezer indringers die evenals zij het luchtruim schenen te gebiedten.

Eindelijk zeide Raffles op ernstigen toon:

— Ik vrees dat onze tocht tevergeefs is geweest, beste jongen! Dit eiland schijnt inderdaad geheel onbewoond te zijn.

Het gelaat van den Grooten Onbekende vertoonde, misschien voor het eerst sedert lange jaren, een trek van teleurstelling en moedeloosheid.

Maar plotseling verhelderde zijn gelaat.

— Spoedig Charles! Wij moeten weder op weg!

— Waar gaan wij dan heen?

— Naar het eiland St. Paul!

— Is dat ver? vroeg Charles die zeker in de

verbeelding was dat het zich te Londen bevond.

— Om zoo te zeggen naast de deur! antwoordde Raffles opgewekt. Het is een klein eiland ten zuiden van Nieuw-Amsterdam, en daardoor gescheiden door een zee-arm, die nauwelijks tien kilometer breed is. Dat is voor ons dus een peuleschilletje!

— En waarom wil je daar heen?

— Omdat St. Paul veel vruchtbaarder is dan Nieuw-Amsterdam. Dat zullen de schipbreukelingen ook wel geweten hebben en hun eerste krachtsinspanning zal dus gericht zijn geweest op het bereiken van dat eiland! Waarschijnlijk zijn zij den zee-arm met een goed gebouwd vlot overgestoken. Kom, niet lang getreuzeld, maar op weg.

De beide metgezellen begaven zich weder aan boord van de vliegmachine, stegen op en waren binnen enkele minuten over den zee-arm gevlogen, die de beide eilanden van elkander scheidde.

Inderdaad was het duidelijk te zien, dat het eiland St. Paul voor ongelukkige schipbreukelingen veel te verkiezen was boven Nieuw-Amsterdam. Het had een weelderigen plantengroei, verscheidene heuvels, waarop eenige heldere beekjes ontsprongen en lommerrijke dalen.

Toen zij zich op ongeveer honderd meter van de kust bevonden, schreeuwde Charles plotseling:

— Daar! Daar! Een hut!

— Ja, waarlijk! riep Raffles uit, terwijl zijn hart sneller begon te kloppen. Een kleine planken hut. God lof! Onze reis zal dus niet tevergeefs zijn geweest.

Hoe bitter zouden de beide vrienden teleurgesteld worden.

Toen zij op een tamelijk groote, met dik gras begroeide weide landden en naar de hut snelden, vonden zij deze verlaten!

En alles wees er op, dat de bewoners haar niet sedert eenige uren, of zelfs een week, maar al jaren geleden hadden verlaten!

Het dak vertoonde tal van gaten, waardoor het hemelwater, dat in deze luchtstreken weken achtereen kan vallen, ongehinderd had kunnen binnendringen.

De meubelen waren gebroken, en half vernield door insekten.

De ruw getimmerde kasten waren geheel leeg en hier en daar lagen nog geheel beschimmelde etensresten.

In een hoek lag een gebroken geweer en een schop, waarvan het blad geheel verroest was.

Raffles liet zich moedeloos op een wrakke

bank vallen en verborg het gelaat in de handen.
— Te laat! zeide hij op doffen toon. Zij zijn dood!

— Of verdwenen! riep Charles uit.

— Verdwenen? Waarheen dan? vroeg Raffles.

— Kunnen zij niet door een of ander schip zijn afgehaald?

— Ik zeg je nogmaals, dat dit bijna tot de onmogelijkheden behoort. Geen enkel schip volgt deze route of het moet met opzet deze eilanden opzoeken.

Plotseling slaakte Charles, die het vertrek nauwkeurig onderzocht had, een luiden kreet. Hij had met den voet tegen een kleinen steen geschopt, die naast den haard lag.

En nu waren eenige bladen papier zichtbaar geworden.

Snel wierp hij den steen terzijde en raapte de papieren op, die hij voor Raffles nederlegde.

Deze verslond als het ware den inhoud.

— Wat is het? vroeg Charles, wiens nieuwsgierigheid ten zeerste geprikkeld was.

— Het is het dagboek van een veertienjarigen knaap! zeide Raffles ernstig.

— Van een knaap? riep Charles verbaasd uit. Hoe is zijn naam?

— Hij heet Edward Montgomery!

— Welk een samenloop van omstandigheden! fluisterde Charles, geheel onder den indruk van deze wonderlijke vondst. Het kleine wicht is dus zestien jaren geleden bij de schipbreuk gered. Staat dat in het dagboek?

— Ja, Charles! Dat alles staat hier in! Het is zeer lang en wij zullen het, wanneer wij teruggekeerd zijn, op ons gemak bestudeeren. Maar laat ik je de hoofdzaak mededeelen! De kleine Montgomery en een oude stuurman, een zekere Jack Hooper, zijn de eenige geweest, die bij de schipbreuk niet om het leven zijn gekomen. Die Hooper moet een brave kerel geweest zijn! Hij viel tegelijk met den kleinen graaf in zee, en wist zich zelf en het kleine wicht boven water te houden en op een omgeslagen sloep te klimmen. Drie dagen lang hebben zij zoo zonder eten of drinken rondgedreven en reeds had de oude zeebonk Gode zijn ziel bevolen, toen de sloep door een nieuwen, maar gelukkig minder hevigen storm, op de kust van Nieuw-Amsterdam werd geslagen. Tot het geluk der beide schipbreukelingen, dreven er met dienzelfden storm nog verscheidene vaten van de „King Charles” aan, ook veel lijken, waaronder dat van Philip Montgomery. Zijn papieren, die hij in een lederen tasch op de borst had gedragen, waren nog geheel gaaf.

— En — toen? vroeg Charles in de grootste spanning?

— Wel, van dat oogenblik werd de geschiedenis bijna eentonig! antwoordde Raffles met een droevigen glimlach. De oude stuurman begreep dat hij alles moest doen om het kleine wicht, dat toen anderhalf jaar was, in het leven te houden. Er dreven eenige kisten met wapens en kruut aan en zoo kon hij althans in de behoefte

aan voedsel voorzien. Daar hij echter wist dat het eiland St. Paul op eenigen afstand lag en veel beter geschikt om er geduldig op toevallige voorbijkomst van een schip te wachten, zoo vervaardigde hij met groote moeite een vlot, wachtte een gunstigen wind af en stak met den kleinen Edward, die toen vijf jaar was, en al flink helpen kon, den zeearm over. De brave kerel leerde den knaap alles wat hij zelf kende — veel was het niet, maar zoo leerde de knaap althans lezen en schrijven en een weinig rekenen. Maar hij werd een voortreffelijk schutter en werkman!

— En verder? vroeg Charles ademloos.

— Verder? Ruim een jaar geleden kwam er een schip in zicht! Hooper schijnt over den aard van dat schip in het onzekere te hebben verkeerd. Het hield recht op het eiland aan en het zag er uit als een plezierjacht, deelt Edward Montgomery in zijn dagboek mede, dat hij blijkbaar had aangelegd op aandringen van den ouden pikbroek. Zij gaven natuurlijk noodseinen, maar dat bleek volstrekt niet noodig te zijn, want het schip hield recht op het eiland aan.

— Dat is heel merkwaardig, mompelde Charles.

— Misschien minder merkwaardig dan je denkt, beste jongen, zeide Raffles, terwijl hij zijn vriend met een zonderlingen blik aankeek. Ik weet niet hoe het komt, maar ik ruik hier een allerlaagst complot! Dat plezierjacht, dat schijbaar bij toeval recht op het eiland St. Paul afkwam en daar den eenigen erfgenaam van William Montgomery gaat afhalen...., neen, dat lijkt mij niet erg!

— Maar wie zou dan de kapitein van dat schip geweest zijn? vroeg Charles, terwijl hij zijn vriend verwonderd aankeek.

— Wel, misschien iemand, die Rupert Farquhar heet!

— Maar gaan nu je vermoedens niet wat al te ver! riep Charles uit. Hoe zou die dan hebben moeten weten, dat de knaap zich juist daar bevond?

— Wacht eens even! Hij kan het niet zeker weten hebben, maar er toch een vaag vermoeden van hebben gehad. Redeneer zelf maar eens! Philip Montgomery was door zijn vader verstooten, dat was waar! Maar niemand kon beweren, dat hij nooit meer in genade zou worden aangenomen! Nu was deze Philip de eenige man, die stond tusschen het onmetelijk fortuin van den ouden graaf Montgomery en diens verren neef Rupert Farquhar!

— Ongetwijfeld! sprak Charles.

— Welnu, dan spreekt het volgens mij vanzelf, dat die Farquhar de lotgevallen van Philip Montgomery zeer nauwkeurig heeft gevolgd en zich van alles op de hoogte heeft gesteld, wat dit struikelblok op den weg naar rijkdom en eer wedervoer. Hij heeft dus geweten, dat Philip Montgomery met de „King Charles” naar Engeland ging, vergezeld van zijn kind! Wie kan zeggen, of hij zelfs geen

handlangers aan boord van dat schip heeft gehad! Hij heeft verder geweten dat de „King Charles” vergaan is op die en die hoogte. Hij heeft een half jaar gewacht en toen in Engeland de meening heerschte, dat het schip met man en muis vergaan was, heeft hij het als een zekerheid aangenomen, dat Philip Montgomery hem althans niet meer in den weg zou staan. Maar nu bleef het kind nog over. Wist hij even zeker, dat ook dit om het leven was gekomen? Neen, daaromtrent viel niets met zekerheid te zeggen! Nieuw-Amsterdam lag in de buurt van de schipbreuk en het was dus volstrekt niet onmogelijk dat eenige overlevenden, waaronder de erfgenaam van de millioenen, zich op dat eiland in veiligheid hadden weten te brengen. Is die redeneering logisch?

— Ik geloof niet, dat ik er een speld tusschen zou kunnen krijgen! antwoordde Charles.

— Welnu, dan volgt daaruit, dat Farquhar zich geen oogenblik gerust kon voelen alvorens hij zekerheid had, dat het kind bij de schipbreuk om het leven was gekomen.

Hij rustte een jacht uit, bemand met zijn creaturen, liefst zoo weinig mogelijk koppen, teneinde van zijn geheim zoo weinig mogelijk te laten uitlekken. De rest kun je wel raden!

— Maar dan — dan heeft hij het kind mischien gedood! riep Charles verschrikt uit.

— Ik weet niet of hij aanstonds tot dat uiterste is overgegaan! zeide Raffles op zachten toon. Vergeet niet, dat de oude stuurman er

toch ook nog altijd was. Deze kende toch ook nog de ware afkomst van den knaap. Maar hoe het ook zij, wij behoeven hier thans niet langer te blijven!

— Maar heeft de knaap in zijn dagboek dan niet vermeld, naar welke plaats het schip bestemd was, dat hen kwam afhalen?

— Hij noemt alleen den naam van het fregat, het heete de „Zuidster”.

— De „Zuidster” zeg je? vroeg Charles opgewonden, terwijl hij zich met de palm van de hand voor het voorhoofd sloeg. Maar van dat schip heb ik eenige maanden geleden iets gelezen!

— Wat dan? riep Raffles uit, terwijl hij zijn makker bij den arm greep. Tracht het je om godswil te herinneren, want het kan van het grootste belang zijn.

Charles dacht ingespanssen na en riep eindelijk uit:

— Nu weet ik het! Het schip werd te Sidney in veiligheid gebracht!

— Aha! riep Raffles triomfantelijk uit. Dan zal dat natuurlijk ook de thuishaven geweest zijn! Vooruit Charles! Laten wij ons inschepen!

— Waar gaan wij dan heen? riep Charles Brand uit, die zelfs werd aangestoken door de opgewondenheid van zijn vriend.

— Waar wij heen gaan? Naar Sidney natuurlijk! Kom — op weg naar Australië.

HOOFDSTUK IX.

GRAAF EDWARD MONTGOMERY.

Zoo snel zij konden en na een stevigen maaltijd te hebben gebruikt, gingen de beide vrienden weder aan boord van hun vliegmaschine, nadat zij alle deelen van het mechaniek met de grootste zorgvuldigheid hadden onderzocht.

Hier en daar moest een spandraad vernieuwd en een moer wat vaster aangedraaid worden, maar dat was dan ook alles.

De „Duivel der Lucht” had zich zijn meester waardig betoond.

Voor zij zich op weg zouden begeven, vroeg Charles:

— Ik zou wel eens willen weten, hoe ver de afstand van hier tot Sidney bedraagt.

— Acht duizend kilometer in rechte lijn! antwoordde Raffles, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

— Groote hemel! riep Charles uit. Maar dat is....

— Dat is ongetwijfeld geen kleinigheid! viel Raffles hem kalm in de rede. Maar wees gerust, wij zullen den weg in tweeën snijden. Van hier tot Kaap Leeuwin, dat is de uiterste westelijke kaap van Australië, bedraagt de

afstand vier duizend kilometer. Dien kunnen wij dus in ongeveer twaalf uren hebben afgelegd. Dan zullen wij wat rusten en den volgende dag onze reis voortzetten.

Charles antwoordde niet; hij begreep dat iedere tegenwerping volmaakt nutteloos zou zijn en in deze omstandigheden ook volstrekt geen reden van bestaan had.

De reizigers waren per vliegmaschine gekomen en er schoot niets anders op over, dan per vliegmaschine weder te vertrekken.

Om tien uur in den morgen werd de gevaarvolle reis aanvaard!

Hoewel de snelheid thans niet zoo ontzettend groot was als den vorigen dag, legde de „Duivel der Lucht” toch drie honderd vijftig kilometer per uur af.

Beurtelings sliepen en stuurden de beide vrienden.

Toch waren zij beiden zeer vermoeid, toen zij juist twaalf uren na hun vertrek het Australisch voorgebergte, Kaap Leeuwin, als een donkere massa aan den horizon zagen opdagen.

Daar de nachten in deze zuidelijkste streken

buitengewoon helder zijn, kostte het Raffles slechts weinig moeite, een goede landingsplaats voor zijn machine uit te kiezen in het midden van een uitgestrekte hoogvlakte, die zich omstreeks duizend meter boven het oppervlak der zee bevond.

De beide vrienden gebruikten haastig hun maaltijd, wikkelden zich in hun dekens en waren spoedig aan den voet van een groot rotsblok in een diepen en ongestoorden slaap verzonken, die bijna tien uren onafgebroken voortduurde.

Toen zij wakker werden, stond de zon reeds zeer hoog aan den hemel.

Charles moest zich eenigen tijd bedenken, alvorens hij zich een goede voorstelling had gemaakt van zijne positie.

Het kwam hem als een droom voor, dat zij bijna de helft van den omtrek van den aardbol in zulk een korten tijd hadden afgelegd.

Toch was een blik op het omringende landschap voor hem voldoende, om te beseffen, in welk werelddeel hij zich bevond.

De hoogvlakte, waar zij geland waren, vertoonde een weelderigen plantengroei, maar heinde en ver was geen spoor van leven te herkennen.

Toen Charles zich echter naar den rand van het plateau begaf, teneinde zich te wasschen in een heldere beek, die hij daar bespeurde, kon hij de westelijke kust van Australië tientallen mijlen ver overzien.

En nu bleek het hem dan ook spoedig, dat zij zich in een allesbehalve verlaten streek bevonden.

Want hij kon van zijn verheven standpunt talloze dorpen en ook kleine steden aan de zee kust zien liggen.

Hij deelde zijn bevinding aan Raffles mede, die bezig was voor het ontbijt te zorgen.

— Dat is volstrekt niet zoo verwonderlijk, beste jongen, zeide Raffles glimlachend. Het spreekt vanzelf dat in een nieuw ontdekt land de steden het eerst aan de kust ontstaan.

— Maar zou men ons hier dan niet kunnen overvallen?

— Dat is al zeer onwaarschijnlijk! Wat zou men in 's hemelsnaam op deze hoogvlakte komen uitvoeren? Maar toch zullen wij er goed aan doen, zoo spoedig mogelijk te verdwijnen. Ik wil zoo gauw ik kan weder naar Londen terugkeeren. Ik vertrouw dien Farquhar geenszins! Wie weet, welke nieuwe moorddadige plannen hij gesmeed heeft, nu hij zijn opzet met die vergiftigde enveloppen, dank zij mijn waarschuwing, heeft zien falen!

— Denk je dadelijk naar Sidney door te vliegen?

— Ongetwijfeld! Hoe eerder wij daar zijn, hoe beter!

— En de machine?

— Ik zal haar natuurlijk tot het uiterste aan het oog en aan de nieuwsgierigheid van de bewoners zien te onttrekken. Waarschijnlijk

zullen wij des nachts kunnen landen en kan ik de machine bij een of anderen boer in een loods stallen.

— Hoe ver bedraagt de afstand van hier tot Sidney?

— In rechte lijn 3200 kilometer!

— Dat zou dus ongeveer acht uur vliegen zijn!

— Juist! Wij zullen tegen twee uur vertrekken en als alles goed gaat, hoop ik om tien uur vanavond in de voornaamste Australische haven te zijn aangekomen. Het is waar, dat ik dan genoodzaakt ben dwars over de Groote Australische bocht te vliegen en wel op haar breedste gedeelte, dat juist duizend kilometer meet! Maar het gaat niet anders. Tenminste, als wij geen kostbaren tijd willen verliezen.

De beide vrienden besteedden de uren die hun nog voor hun vertrek overbleven, aan een grondig onderzoek van de machine en het herstellen van eenige versleten of gebroken onderdeelen.

Door een nauwkeurige meting bevond Raffles, dat zijn wonderlijke cylindrs in staat zouden zijn nog acht dagen kracht te verleen aan den „Duivel der Lucht”.

De watervoorraad werd nogmaals aangevuld en nadat de beide vrienden een warmen maaltijd hadden genuttigd, stegen zij weder in het schuitje om het laatste gedeelte van hun gevaarvolle reis aan te vangen.

Even later steeg de vliegmachine de diepblauwe lucht in en spoedig stевenden zij in angstwekkende vaart op een hoogte van ruim twee duizend meter in oostelijke richting.

Om half drie werd Kaap Paisli bereikt, het westelijkste punt van de Groote Australische Bocht.

Bijna drie uren lang vloog de „Duivel der Lucht” boven de zee.

Om vijf uur bereikten zij de Stencer Golf, die diep in de zuidkust van Australië doordringt en daarop zette zij den tocht boven Nieuw Zuid-Wales voort.

Omstreeks negen uur in den avond, toen de dag was overgegaan in die wonderlijke schemering der keerkringen, die noch nacht, noch dag is, bevond de vliegmachine zich boven den spoorweg van Melbourne naar Sidney.

Raffles liet nu de machine dalen tot op een hoogte van omstreeks vijf honderd meter.

Spoedig had zijn scherp oog een uitgestrekte weide ontdekt.

Aan den gezichtseinder vertoonde zich een rossige gloed — dat was Sidney!

De vliegmachine daalde en streek even later zacht en geruischloos op het dikke gras van het weiland neer.

Op honderd meter afstand waren eenige verlichte vensters van een groote boerenhofstede zichtbaar.

— Blijf jij bij de machine waken, dan zal ik de menschen in dat huis gaan vragen of ik op hun erf de machine mag stallen. Ik zal hun

natuurlijk niets van den aard van de machine zeggen, maar hun vertellen, dat wij vliegers zijn, die uit Melbourne komen!

Spoedig was Raffles in de duisternis verdwenen.

Geen kwartier later zag Charles hem weder terugkomen, vergezeld van twee mannen, waarvan er een een groote lantaarn droeg.

Het bleken de eigenaar van de hofstede en diens zoon te zijn, een krachtige knaap van omstreeks twintig jaar.

— Wij hebben het goed getroffen! riep Raffles zijn metgezel reeds uit de verte toe. De machine kan op het erf onder een groot afdak gestald worden.

— Mooi zoo! zeide Charles, maar waar zijn wij hier ergens?

— Vlak bij het stadje Pickton, aan den spoorweg naar Sydney, Charles. Laten wij ons wat haasten, want aanstonds komt er hier een trein voorbij, die ons binnen een kwartier naar de hoofdstad brengt.

De vier mannen spannen zich voor de vlieg-machine en trokken haar over de weide naar het zeer ruime erf, waar zij werd ondergebracht onder het reusachtig afdak van een groote schuur.

Toen dit gedaan was, richtte Raffles zich tot den boer en zeide:

— Luister eens goed, mijn waarde vriend! Wij zijn hier in Australië en men kan nog steeds nooit te voorzichtig zijn. Gij bewaart de machine voor mij, zorgt dat geen vreemdeling haar ziet en geeft haar in geen geval weder af, tenzij ik zelf of mijn vriend haar komen vragen. Gij zult voor uw moeite goed beloond worden.

De boer, een vriendelijke oude man, knikte toestemmend en hield de lantaarn beurtelings dicht bij het gelaat van Charles en Raffles, teneinde hun gelaatstreken goed in zijn geheugen te prenten.

— Dat is afgesproken, mijne heeren! zeide hij. En wanneer komt gij haar halen?

— Dat kan ik u nog niet zeggen! Misschien reeds morgen — misschien pas over eenige weken! Maar voor iederen dag dat gij haar bewaakt, betaal ik u tien pond sterling. Is dat voldoende?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, wendde de boer zich met een oolijk gelaat tot Charles en vroeg:

— Heeft mijnheer misschien ook zulk een vliegding in bewaring te geven tegen dien prijs?

De beide vrienden lachten hartelijk en men nam spoedig afscheid.

Zij sloegen den weg in naar het stadje, dat hen door den vriendelijken boer was aangewezen en bereikten juist bijtijds het station om nog in den laatsten trein van Melbourne naar Sidney te kunnen plaats nemen.

Een kwartier later bereikten zij de hoofdstad van Nieuw Zuid Wales.

Daar zij vermoeid waren, begaven zij zich aanstonds naar een goed hotel en waren spoedig in een verkwikkenden slaap verzonken.

Den volgenden morgen wenschte Raffles zijn nasporingen onmiddellijk te beginnen.

Zoodra zij ontbeten hadden, begaven zij zich naar het kantoor van de „White Star Line”.

Daar wist men hen echter niets mede te deelen van een stuurman die Jack Hooper heette en van een eiland in den Indischen Oceaan gered zou wezen.

— Naar het stadhuis! riep Raffles kortaf, toen zij het kantoor van de maatschappij verlieten.

— Wat wil je daar doen? vroeg Charles verbaasd.

— Het bevolkingsregister opslaan!

Charles vroeg niet verder, daar hij wel begreep wat zijn vriend voornemens was.

Deze riep een auto aan en liet zich met zijn metgezel naar het stadhuis brengen.

Een der beambten van den Burgerlijken Stand stond hem vriendelijk te woord.

— Woont hier iemand in de stad met den naam Rupert Farquhar? zoo viel Raffles met de deur in huis.

De beambte raadpleegde zijn register en antwoordde toen:

— Rupert Farquhar heeft Sidney omstreeks zes maanden geleden verlaten, maar misschien kunt gij het wel doen met Peter Farquhar?

— Wie is dat? vroeg Raffles snel.

— Dat is de vader van Rupert!

Raffles en Charles wisselden een veelbetekenden blik.

Plotseling leek er een licht voor hen op te gaan.

Raffles wendde zich weder snel tot den beambte en vroeg:

— Weet gij ook iets van de veiling van een plezierjacht, de „Zuidster”, dat hier eenige maanden geleden geveild is?

De beambte dacht even na en zeide toen:

— Ja, zeker! Dat jacht was het eigendom van Peter Farquhar en het moest wegens schulden verkocht worden.

— Ei, ei, bromde Raffles, het wordt nu hoe langer hoe lichter om ons heen!

Hij vroeg het adres van Peter Farquhar, noteerde dit, drukte den beambte tersluiks een bankbiljet in de hand en stond even daarna met Charles weder op straat.

Een glans van vreugde lag op zijn energiek gelaat uitgespreid.

— Ik geloof, dat wij vorderingen maken! zeide hij vroolijk. Ik had ook dadelijk moeten bedenken, dat die jonge Rupert waarschijnlijk niet de kapitein van de „Zuidster” was, maar dat hij en iemand van zijn familie te zamen deze afschuwelijke zaak op touw hadden gezet.

Hij trad met Charles een café binnen en had van den kellner spoedig vernomen, waar de straat gelegen was, waar het huis van Peter Farquhar zich bevond.

Het was een tamelijk afgelegen weg, geheel aan het uiteinde der stad, bij de haven.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Kom, zeide hij, wij zullen hier lunchen en dan dat huis eens gaan opnemen.

— Denk je dat de jonge graaf Edward daar ook is?

— Ik ben er zeker van!

— En Jack Hooper?

— Ik vermoed dat die arme kerel wel „bij ongeluk” over boord zal zijn geslagen, toen de „Zuidster” van St. Paul op weg was naar Sidney. Hij was een lastige getuige, moet je denken, die hoe eerder hoe beter uit den weg moest worden geruimd.

— Afschuwelijk!

— Ja, dat is het — maar menschen van het slag der Farquhars deinzen nu eenmaal voor geen misdaad terug, als het de bereiking van hun doel betreft! Een menschenleven heeft voor dergelijke lieden volstrekt geen waarde.

— Maar is het dan niet onvoorzichtig van hen den jongen Edward in het leven te laten?

— O, wacht maar! Als de grootvader van den knaap eenmaal vermoord is, zal hij ook wel niet lang in het leven blijven!

— Maar dan is het hoog tijd dat wij handelend optreden! riep Charles uit, terwijl zijn blauwe oogen van woede en verontwaardiging schitterden.

— Vanavond nog! zeide Raffles met vaste stem.

— Zoo mag ik het hooren! riep Charles uit...

— Ik zal niet eerder rusten voor wij den jongen graaf veilig en wel tusschen ons in hebben!

De kellner kwam met de lunch aandragen en de beide vrienden gebruikten hun maaltijd tamelijk zwijgend, daar zij beiden in diepe gedachten waren verzonken over hetgeen zij tot dusverre hadden beleefd en wat hun nog te wachten stond.

Nadat zij den maaltijd beëindigd hadden, lieten zij een auto komen, en zich tot aan het begin van de straat rijden, waar zich het huis van Peter Farquhar bevond.

Daar stegen zij uit en liepen de straat verder in.

Spoedig hadden zij het hen aangewezen huis bereikt.

Het was tamelijk laag van verdieping en aan drie zijden door een vrij grooten tuin omgeven.

Charles wierp een blik op het huis en zeide fluisterend:

— Ik kan mij volstrekt niet begrijpen, waarom de knaap niet vlucht! Dat moet toch zoo'n heksentoer niet zijn.

— Maar waarom zou hij vluchten? Waarom zou hij achterdocht koesteren? Ik vermoed

eerder, dat die Peter Farquhar een zeer sluwe comediant is, en zich als een warm vriend van den jongen heeft voorgedaan.

Charles balde de vuisten.

Hij moest de groote waarschijnlijkheid van deze meening erkennen.

Raffles had intusschen het huis met zijn scherp blik van onderen tot boven opgenomen.

Zij waren het huis juist voorbij, toen de deur geopend werd en er een man van reusachtigen lichaamsbouw verscheen met licht grijzend haar, de kaken van een roofdier en diepliggende zwarte oogen, die als karbonkels fonkelden, van onder een paar borstelige wenkbrauwen.

Hij liep eenigszins gebogen en had een zwaren eikenhouten stok in de rechterhand.

De linkerhand had hij om den schouder van een slanken, bevalligen knaap van omstreeks vijftien of zestien jaar geslagen, wiens bleek gelaat echter nog de getuigenis aflegde van alle ontberingen die hij doorstaan had.

Snel staken Raffles en Charles naar den overkant van de straat over en keerden toen langzaam op hun schreden terug.

Vlak voor het hek troffen zij Peter Farquhar en Edward Montgomery — want zij waren het.

Een oogenblik dacht Raffles er over den knaap met geweld aan zijn geleider te ontrukken, maar hij bedacht bijtijds dat hij daardoor zijn eigen positie in groot gevaar zou brengen en het geheim van zijn snellen overtocht zou moeten prijs geven.

Verder zou hij dus door aldus te handelen, groote kans loopen, dat Farquhar, die zich aldus zijn slachtoffer en de millioenen zou zien ontsnappen, vol woede de bewijzen zou vernietigen, welke de geboorte en de rechten van den knaap onweerlegbaar aantoonde.

Hij vergenoegde er zich dus mede Farquhar en graaf Edward met Charles op eenigen afstand te volgen.

— Welk een houding! Welk een gratie en kracht, mompelde hij tot zijn metgezel. Welk een adel, in al de gebaren van dien jongen! Zelfs een verblijf van twaalf jaren op een onbewoond eiland, alleen in gezelschap van een ruwen zeebonk, heeft die eigenschappen niet kunnen onderdrukken. Hij is wel een waar edelman!

Het duurde niet lang of Farquhar en de jonge graaf waren in het gewoel der menigte verdwenen.

Raffles en Charles keerden op hun schreden terug en onderwierpen het huis van den schurk aan een grondig onderzoek.

HOOFDSTUK X.

DE ONTVOERING EN BEHOUDEN THUISKOMST.

Op den avond van denzelfden dag, omstreeks kwart voor twaalf, bevonden Charles en Raffles zich weder in dezelfde straat.

Zij waren in den loop van den middag naar de boerderij teruggekeerd en hadden zich uit de bergplaatsen van de vliegmaschine van alles voorzien wat zij noodig hadden.

Zij liepen om het huis heen en klommen schielijk over den lagen muur, zonder door iemand te worden gezien.

Zij stonden nu aan de achterzijde van een autogarage.

Raffles wierp een blik door het kleine getraliede venster en zag een groote, roodgelakte auto staan.

— Die kan ons van pas komen! mompelde hij.

Hij opende de deur van de garage met behulp van een zijner loopers, goot den benzinehouder vol en opende vervolgens de breede vleugeldeuren, die op een kleine achterstraat uitkwamen.

Daarop zette hij deze deuren aan, zoodat men van buiten niet kon zien, dat zij niet op slot waren en verliet de garage.

De beide vrienden slopen naar het huis toe en bereikten spoedig een kleine deur, die weinig of niet gebruikt scheen te worden.

Binnen enkele minuten hadden de loopers van Raffles ook dezen hinderpaal overwonnen.

Zij stonden in een vrij smalle gang, aan het einde waarvan zich een trap bevond.

De beide vrienden deden hun masker voor, overtuigden zich, dat zij hun revolvers slechts voor het grijpen hadden en begonnen behoedzaam de trap te bestijgen.

Spoedig hadden zij de eerste verdieping bereikt.

Zij bevonden zich op een vrij breede gang, waarop drie deuren uitkwamen.

Achter een dezer deuren klonk een luid gesnork.

Raffles trachtte de kruk van de deur om te draaien.

Deze bleek echter gesloten te zijn.

Met de uiterste behoedzaamheid wist hij het slot met behulp van zijn looper te openen.

De beide vrienden traden geruischloos op hun gummizolen binnen.

Op een groot bed lag het zware lichaam van Peter Farquhar.

Eensklaps hield het snorken op.

De slapende scheen gewekt te zijn door het schelle licht van de electrische zaklantaarn, die Raffles op een klein tafeltje had neder gezet.

Hij opende de oogen.

Twee gemaskerde mannen stonden aan weerszijden naast zijn bed.

Met een vreeselijken vloek ging hij overeind zitten en tastte onder zijn hoofdkussen.

Maar het was reeds te laat.

Raffles bracht hem een geweldigen slag onder de kin toe en toen Farquhar weder wist dat hij nog leefde, zag hij met uitpuilende oogen naar de zware stalen boeien die om zijn polsen geklemd waren en het dikke touw dat zijn armen omgaf.

Maar op dit oogenblik ging een tusschendeur open.

Op den drempel verscheen Edward Montgomery met een kleine revolver in de hand, zeer bleek maar met oopen geklemde tanden.

— Handen op, of ik schiet! riep hij op bevelenden toon.

Raffles glimlachte goedkeurend en zeide:

— Ik zie wel, dat gij een waar zoon van uw vader zijt, graaf. Gij kunt uw revolver laten zakken, want gij hebt met vrienden te doen!

— Met vrienden? En gij knevelt mijn oom? riep de knaap uit, terwijl hij een stap nader kwam.

— Mijn waarde graaf, uw oom is een bijzonder groot hondsvot, nauwelijks het koord waard, waaraan een menschlievend rechter hem ongetwijfeld dezer dagen zal doen opknoopen.

— Gij liegt, brulde Peter Farquhar. Hij tracht u wat wijs te maken. Geloof hen niet, Edward. Heb ik je niet van dat woeste eiland gered?

— En Hooper? Wat hebt gij met Jack Hooper gedaan? vroeg Raffles en zijn oogen schoten vonken door de gaten van het masker. Ik lieg? zegt gij. Wij zullen zien!

Hij trad snel op een kleine schrijftafel toe die bij het raam stond, had deze binnen enkele tellen geopend, ofschoon Farquhar als een razende te keer ging, haalde er een bundel brieven uit, blijkbaar de correspondentie tusschen Peter en zijn zoon Rupert.

Hij overhandigde er een paar aan den jongen graaf en zeide op bevelenden toon:

— Lees en overtuig u, of ik lieg!

Onwillekeurig gehoorzaamend aan deze bevelende stem, begon graaf Edward te lezen. En naarmate hij las, verscheen er een uitdrukking van afschuw en ontzetting op zijn jong, schoon gelaat.

Den laatsten brief liet hij uit zijn sidderende vingers vallen.

— Dus daarom! fluisterde hij heesch. Daarom hebt gij mij gered om mij later des te beter uit den weg te kunnen ruimen, nadat gij u van het fortuin van mijn grootvader zoudt hebben meester gemaakt.

Hij verborg het gelaat in de handen, terwijl Peter Farquhar, knarsetandend van woede, zich op zijn bed heen en weder wentelde, waaraan hij stevig was vastgebonden.

Toen hief de knaap het betraande gelaat

weder op en keek de beide gemaskerde mannen beurtelings recht in het gelaat.

— En wie zijt gij? vroeg hij, die mij dit komt zeggen? Want ik zie nu in, dat gij niet als vijand hier komt!

— Wij zijn uw vrienden, graaf! antwoordde Raffles ernstig. En toch moogt gij niet weten wie wij werkelijk zijn. Het zij u genoeg, dat wij u naar uw grootvader willen brengen. Ik weet zeker, dat hij innig naar u verlangt. En indien gij mij mocht wantrouwen — hier hebt gij mijn wapens en die van mijn vriend. Gij hebt ons nu in uw macht! Wilt gij ons naar Londen volgen?

De knaap aarzelde nog slechts een oogenblik en kwam toen met uitgestoken hand op Raffles toe.

— Behoudt uw wapens! riep hij uit. Ik wil u vertrouwen. Ik weet niet hoe het komt, maar uw warme stem heeft zulk een overmacht op mij, dat ik u wel moet gehoorzamen. Zeg slechts wat ik te doen heb!

— Mij volgen, en u om het overige niet bekommeren!

— Dus zou dan de voorspelling van mijn goeden ouden Jack toch nog uitkomen? riep de jonge graaf uit, terwijl hij biddend de handen vouwde.

— Jack Hooper is dood, nietwaar? vroeg Raffles.

— Over boord geslagen, mijnheer! antwoordde de knaap met tranen in zijn stem.

— Niet overboord geslagen, maar overboord geworpen. Daar ligt zijn moordenaar! riep Raffles uit, terwijl hij op den doodsbleeken schurk wees. Maar wees onbekommerd — hij zal zijn lot niet ontgaan. En volg mij nu, want wij hebben niet veel tijd te verliezen.

De knaap kleepte zich spoedig aan, terwijl Raffles de bewijsstukken zorgvuldig opborg en de correspondentie van Peter Farquhar tot een klein pakje bijeenbond.

Daarop knevelde hij den schuimbekkenden ellendeling en bonden hem zoo stevig met handen en voeten aan het bed vast, dat hij zich volstrekt niet bewegen kon.

Vijf minuten later reed de roodgelakte auto pijlsnel naar het hoofd-postkantoor.

Daar verzond Raffles een telegram van den volgenden inhoud:

Aan Graaf William Montgomery Londen.

Neem u in acht voor Rupert Farquhar.

Hij staat u naar het leven. Laat hem echter niets merken. De opheldering volgt binnen drie dagen.

Daarop wikkeldde hij de beschuldigende briefwisseling tusschen vader en zoon in een wit papier en liet het pakje door een kruier naar het hoofdbureau van politie brengen.

Een half uur later was Peter Farquhar gearresteerd op beschuldiging van poging tot moord en diefstal, en van moord op Jack Hooper, den stuurman van de „King Charles”.

En nu stormde de groote auto, zoo snel als de wagen wilde loopen, over den donkeren weg naar de hoeve bij het dorp Pickton.

Raffles en Charles hadden hun masker afgedaan, maar hun hoed zoover over hun oogen getrokken, dat het zeer moeilijk was, hun gelaat te herkennen.

De knaap was zoozeer onder den indruk van de gebeurtenissen, die zich zoo plotseling hadden afgespeeld, en van de mededeeling, welke Raffles hem onder het rijden had gedaan, dat hij bijna niet in staat was een woord te spreken.

De vliegmaschine werd uit haar schuilplaats gehaald, wel tot eenige teleurstelling van den braven boer, die gaarne gewenscht had, dat de vreemdeling nog eenigen tijd was gebleven.

De jonge Graaf Montgomery zette groote oogen op, toen hij het toestel aanschouwde.

— Waar is dat voor? vroeg hij op zachten toon.

— Dat is om mede naar huis te vliegen! zeide Raffles glimlachend.

— Wat? riep de knaap uit, wilt gij zeggen, dat gij voornemens zijt met deze machine naar Londen te vliegen? Maar dat is onmogelijk!

— Het is niet zoo onmogelijk als gij denkt, lieve jongen, want wij zijn met diezelfde machine van Londen ook hierheen gekomen en dat nog wel met den omweg over St. Paul.

De knaap keek Raffles onderzoekend aan.

Hij meende eerst dat deze schertste, maar het gelaat van den Grooten Onbekende vertoonende niets dan den grootsten ernst.

Gehoor gevende aan een plotselinge opwelling, greep de knaap de beide handen van den Grooten Onbekende, drukte ze met kracht en zeide:

— Ik weet wie gij zijt en ik heb u ook beloofd er geen nasporingen naar te doen, maar gij moet een zeer buitengewoon man zijn.

— Daaraan hebt ge gelijk, Graaf, zeide Charles op ontroerenden toon.

Raffles maakte echter een einde aan verdere lofspraak door de machine nauwkeurig te onderzoeken en zijn beide reisgezellen tot spoed aan te manen.

Alle voorraden werden weder aangevuld en de reizigers begaven zich aan boord.

— Gij zijt toch niet bang? vroeg Raffles den Graaf, terwijl hij hem teeder over de wangen streelde.

— Ik ben niet bang, mijnheer; antwoordde Graaf Edward. Mijn vader was het ook niet! En Jack Hooper heeft altijd gezegd, dat ik naar hem aarde.

— Uitnemend. Hoe zwaar weegt gij ongeveer?

— Vijf en vijftig kilo!

— Nu, dat is niet zoo veel. Wij zullen dan eenige bagage achterlaten.

De bagage werd onderzocht en men kon voor ongeveer dertig kilo, die niet strikt noodzakelijk was, achterlaten.

De reizigers namen afscheid van den braven

boer en om drie uur in den nacht werd de reis aanvaard.

Terwijl zij beurtelings sliepen en stuurden, brachten Charles en Raffles de machine binnen tien uren aan het tegenovergestelde einde van Australië, de Noord-West kaap.

Zij rustten hier een uur om hun ledematen weder wat ledig te maken en staken toen, langs de kust van Sumatra vliegende, den Indischen Oceaan over, tot zij het eiland Ceylon bereikten, hetwelk zij wederom tien uren later bereikten, dus om drie uren in den nacht van den eersten reisdag.

Zij stegen hier uit en overnachtten op een groot rotsplateau.

Om negen uur in den morgen van den tweeden dag, stegen zij weder op en bereikten om negen uur in den avond, steeds in rechte lijn vliegend, Teheran, de hoofdstad van Perzië.

Zij landden op een vlakte ver buiten de stad, ten einde niet door de Perzische gendarmen te worden lastig gevallen, die vele goede eigenschappen mogen hebben, maar zeker niet die der inschikkelijkheid.

Een uur lang liepen de vrienden rond, ten einde den bloedsomloop te herstellen.

— Zijt gij zeer vermoeid, mijn jongen? vroeg Raffles op vriendelijken toon aan den jongen Graaf. Deze buitengewoon snelle reis moet uw krachten wel op een harde proef stellen.

— Ik wil niet ontkennen, mijnheer, dat ik mij vermoeid gevoel, antwoordde de knaap — en toch gaat het mij nog niet snel genoeg, al verdient uwe machine honderdmaal den naam dien u haar gaaft. Ik verlang zoo innig naar mijn lieven grootvader.

— Wees maar stil, mijn jongen, gij zult hem morgen te middernacht omhelzen.

De jonge graaf drukte Raffles zwijgend de hand, terwijl er tranen in zijn mooie bruine oogen glinsterden.

Nadat de drie reizigers zich krachtig versterkt hadden en zich tegen de koude gewapend door een teug rum, werd de fantastische tocht over bijna de helft van den aardbol den volgende morgen om acht uur voortgezet.

De machine vloog over Tiflis, stak de Zwarte Zee in de lengte over, zweefde achtereenvolgens boven Odessa, Kief, Weenen en Berlijn, stak om negen uur in den avond de Hollandsche grens over en landde nog geen half uur later, toen de duisternis reeds lang gevallen was, midden in een grooten polder, onder den rook van Amsterdam.

Raffles, die Nederland, dat hij om velerlei redenen zeer bewonderde, herhaalde malen als toerist bezocht had, kende den weg zeer goed.

Hij steeg uit, gelastte Charles en den jongen

graaf op hem te wachten en snelde naar de stad, waar hij de eerste de beste huurauto aanriep en zich naar het hoofdbureau liet brengen, vanwaar hij weder een telegram verzond met den volgende inhoud:

Aan Graaf William Montgomery, Londen!

Heden te middernacht zal een u onbekend persoon een knaap van zestien jaar bij u brengen, wiens dood gij reeds lange jaren beweend hebt."

Hij vroeg wanneer het telegram bezorgd kon zijn en vernam, dat dit nog voor half twaalf besteld zou worden en ijelde naar de vlieg-machine terug.

De reis werd voortgezet en om half twaalf daalde de „Duivel der Lucht" veilig in het park van de villa in Cromwellstreet.

Raffles had dit ongestraft kunnen doen, omdat de knaap nooit in Londen geweest was en onmogelijk de plaats zou kunnen terugvinden, waar hij in het duister van den nacht gedaald was.

Zonder een oogenblik te verliezen, verlieten de drie mannen, nadat Henderson zijn meester met tranen van blijdschap in de oogen begroet had het park door de kleine tuindeur.

Een huur-auto werd bestegen en om vijf minuten voor twaalf, belde Raffles, die zich, evenals Charles gedurende den eersten nacht van hun reis, terwijl de knaap sliep, onherkenbaar vermomd hadden, aan de deur van het prachtige huis van graaf Montgomery.

De deur werd hen niet geopend door een der bedienden, maar door den graaf zelf.

De oude man kon zich nauwelijks staande houden, zoo groot was zijn ontroering.

Nauwelijks had hij Edward zien binnenkomen, of hij slaakte een kreet en zou bewusteloos zijn neergestort als Raffles hem niet had opgevangen en behoedzaam op een der eikenhouten banken in de vestibule had gelegd.

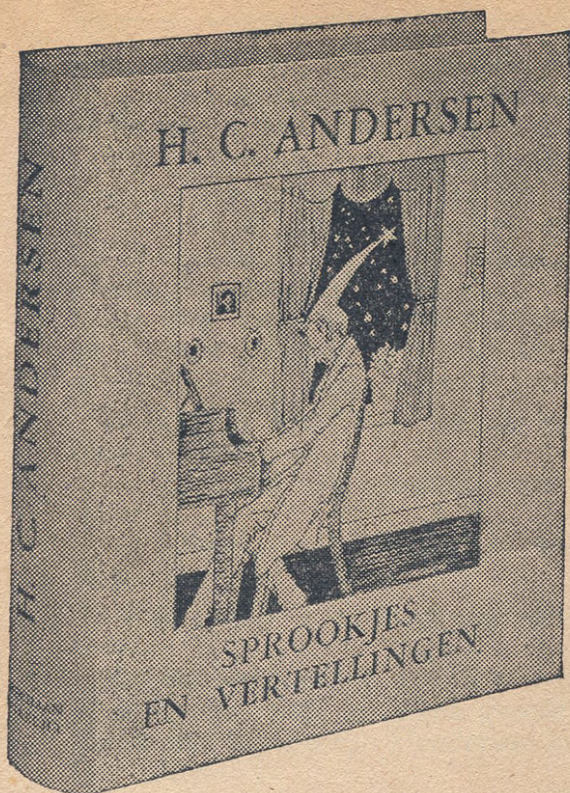
Spoedig kwam de oude graaf weder bij.

En hij weende heete tranen van dankbaarheid en vreugde toen hij zijn kleinzoon in de armen sloot.

Toen grootvader en kleinzoon weder opzagen, was de geheimzinnige reiziger met zijn makker verdwenen.

Maar op de bank in de hal lagen alle bewijzen en papieren, die de afkomst van graaf Edward onomstootelijk aantoonde en die door Jack Hooper op het lichaam van den ongelukkigen zoon van den grijsaard waren gevonden.

Den volgende dag liep Rupert Farquhar, die nog niets van de arrestatie van zijn vader wist, in de val, die de politie voor hem had uitgezet.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627,
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: